

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra evropských studií

Bakalářská práce

2022

Matěj Appelt

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra evropských studií

**Propojení hudební scény se stranou Labour ve Velké
Británii na příkladech žánrů britpop a grime**

Bakalářská práce

Autor práce: Matěj Appelt

Studijní program: Teritoriální studia

Vedoucí práce: Mgr. Johana Křusek

Rok obhajoby: 2022

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 23.4.2022

Matěj Appelt

Bibliografický záznam

APPELT, Matěj. *Propojení hudební scény se stranou Labour ve Velké Británii na příkladech žánrů britpop a grime*. Praha, 2022. 27 s. Bakalářská práce práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií, Katedra evropských studií. Vedoucí diplomové práce Mgr. Johana Křusek

Rozsah práce: 72 671

Abstrakt

Práce se zabývá tématem propojení hudby s politikou. Konkrétně se zaměřuje na dva případy tohoto propojení ve Velké Británii na přelomu 20. a 21. století. V obou případech hudebníci podporovali předsedy nejsilnější britské levicové strany Labour. Prvním zkoumaným případem je období devadesátých let a spojení Tonyho Blaira s žánrem britpop. Ve druhém případě se práce zabývá podporou Jeremyho Corbyna představiteli z oblasti žánru grime před volbami v roce 2017. Pomocí metody komparativní případové studie práce zkoumá za jakých okolností k těmto spojení došlo a jaké byly jeho hlavní atributy. Ty práce definuje tři, které jsou na základě autorova akademického bádání klíčové pro porozumění těmto propojení. Zároveň dokazuje, že oba nejvýraznější příklady propojení hudby s politikou ve Spojeném království za posledních 25 let spolu značně souvisí. Práce dochází k závěru, že ačkoliv se na první pohled mohlo zdát, že hudebníci vyjadřovali svou podporu Labouristické straně, mnohem důležitější pro toto spojení byli oba zmínění charismatičtí předsedové.

Abstract

The topic of the thesis is the connection between music and politics. In particular, it focuses on two cases of this connection in the UK at the turn of the 20th and 21st centuries. In both cases, musicians supported the leaders of Britain's most significant left-wing party – The Labour party. The first case examined is the period of 1990s and Tony Blair's association with the Britpop genre. In the second case, the thesis examines the support of Jeremy Corbyn by representatives of the grime genre before the election of 2017. Using a comparative case study method, the thesis examines the circumstances under which these connections occurred and what were their main attributes. The thesis defines three attributes of the connections that, based on the author's academic research, are key to understanding these linkages. It is also demonstrated that the two most significant connections between music and politics in the UK over the last 25 years are greatly interrelated. The thesis concludes that although at first glance it might appear that musicians were expressing their support for the Labour Party, more important to this connection were the two charismatic chairmen mentioned.

Klíčová slova

Hudba, politika, propojení, britpop, grime, Tony Blair, Jeremy Corbyn, Labouristická strana, Labour

Keywords

Music, politics, connection, britpop, grime, Tony Blair, Jeremy Corbyn, The Labour Party, Labour

Title

The relationship between popular music and The Labour party in Great Britain on the examples of Britpop a Grime genres

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval zejména své vedoucí práce Mgr. Johaně Klusek za velmi přínosné rady a návrhy, které mi dodávaly nové impulsy do psaní práce.

Dále bych rád poděkoval panu doktoru Ondřeji Matějkovi a svým kolegům z Teritoriálních studií za podnětné debaty v rámci bakalářského semináře.

V neposlední řadě patří velké díky všem, kteří mě v průběhu psaní podporovali.

Obsah

Úvod.....	2
Metodologie	3
Přehled zdrojů	3
1. Propojení hudební sféry s politickou	4
1.1 Hudba a stát.....	6
1.2 Hudba a politika	8
2. Představení kontextů	10
2.1 Spojená Británie – Šťastná devadesátá léta	10
2.2 Rozdělená společnost – Británie před rokem 2017	12
3. Role a postavení Labouristické strany v propojení hudby s politikou ve Velké Británii.....	15
3.1 New Labour, because Britain deserves better.....	15
3.2 Zpátky nalevo: Corbyn jako doléhající dědictví Tonyho Blaira.....	17
4. Britpop a Grime – atributy propojení	19
4.1 Změna.....	20
4.1.1 Představa moderní Británie	20
4.1.2 Konkrétní změny	21
4.2 Mládí	22
4.2.1 Blair a Corbyn jako magnet na mladé voliče.....	23
4.3 Osobnosti předsedů	25
4.3.1 Blairovo charisma.....	25
4.3.2 Corbynova upřímnost	26
Závěr	28
Summary	29

Úvod

Bakalářská práce se zabývá tématem propojení hudební scény a politiky ve Velké Británii. Právě Británie je díky svému rozvinutému hudebnímu průmyslu vhodná pro zkoumání fenoménu propojení hudby s politikou. Konkrétně se práce zaměřuje na vyjádření podpory hudebníků straně Labour a jejím předsedům ve dvou odlišných obdobích a prostředí. Prvním zkoumaným obdobím jsou devadesátá léta a podpora Tonyho Blaira z řad hudebníků žánru britpop před volbami v roce 1997. Druhým, současnějším, obdobím je zapojení představitelů žánru grime do předvolební kampaně na straně Jeremyho Corbyna pod hashtagem #Grime4Corbyn v roce 2017. Tyto dvě události představují nejvýraznější zapojení hudebníků do politického boje ve Spojeném království za posledních 25 let.

Cílem bakalářské práce je zjistit, za jakých okolností k tomuto propojení hudby a vysoké politiky v současné Británii dochází. S tímto záměrem je text rozdělen do čtyř kapitol. V první kapitole se práce věnuje propojení hudby s politikou v obecné rovině. Zkoumá typy a způsoby propojení jak s politikou, tak se státem. V druhé kapitole práce představí období, ve kterých se vybraná propojení udála. Právě kontext doby je stěžejní pro pochopení důvodů, proč k propojení došlo. Ve třetí kapitole je rozebrána strana Labour v uvedených obdobích. Zkoumána je její výchozí pozice ve společnosti, s přihlédnutím na předchozí vlády, a jejich dopady na ideologické ukotvení strany. V poslední čtvrté kapitole se pak práce věnuje samotnému propojení strany s hudebníky. Text se zaměřuje na tři atributy, které jsou klíčové pro pochopení vyjádření podpory hudebníků straně Labour. Konkrétně se jedná o hlavní vzkaz kampaní a narativ změny, který je doprovázel, vliv mladých voličů a mládí jako prezentovaný étos strany v předvolebním boji a roli předsedů stran Tonyho Blaira a Jeremyho Corbyna v navázání spojení s hudebníky.

Mezi hlavní důvody výběru tématu práce patří již zmíněná Británie jako hudební hegemon Evropy. Jak žánr alternativního rocku, přezdívaný britpop, tak novodobý rap, vycházející z odkazu britské scény žánrů UK garage a jungle, známý pod jménem grime, dalekosáhle přesahuje domácí trh. Kapely spjaté s těmito žánry často vystupují v zahraničí a ovlivňují své posluchače po celém světě. Předvolební spojení Tonyho Blaira s kapelami britpopu navíc vyústilo ve snahu o rebranding Spojeného království, známý pod mediální zkratkou Cool Britannia. Toto období je dodnes analyzováno akademickou obcí. Naopak spojení představitelů grime se silně levicovým Jeremym Corbynem zdaleka ještě takové pozornosti akademiků nedosáhlo. Propojením obou fenoménů se tedy práce pokouší vytyčit prostor pro

komparaci tématu.

Metodologie

Jelikož se práce zabývá dvěma různými úkazy, které nejen zkoumá, ale i navzájem porovnává, byla pro bádání vybrána metoda komparativní případové studie. Petr Drulák ve své knize *Jak zkoumat politiku* představuje vícero druhů tohoto přístupu, jeden z nichž nazývá „kontrastem kontextů“, řazený mezi empirický typ výzkumu.¹ S tímto druhem komparativní studie pracuje i tato práce. Podle Jamese Mahoneyho a Dietricha Rueschemeyera právě díky zaměření na dva specifické případy a jejich širší kontexty, může studie dosáhnout vyššího stupně konceptuální platnosti než je možné u studií, kdy je vybráno vysoký počet případů.²

Cílem práce, obdobně jako u případové studie, je co nejvěrněji zachytit mnohotvárnost společnosti prostřednictvím analýzy jasně definovaného fenoménu či situace. V případě kontrastu kontextů pak na základě empirického zkoumání co nejlépe porozumět oběma zkoumaným úkazům a vyjádřit se k platnosti obecných konceptů a otázek (nikoliv teoretických modelů).³ Tato práce si neklade za cíl přijít s novými zobecněními k tématu propojení hudby s politikou či vyhodnotit dopady spojení hudebníků s politiky na volební výsledek Labouristické strany, který byl v obou případech odlišný. Metoda komparativní případové studie by nebyla vhodná pro tento typ bádání, jelikož si za cíl neklade vysvětlit, do jaké míry ovlivnily proměnné faktory výsledek, nýbrž zda a jakým způsobem.⁴ Hlavním cílem práce je na základě empirické analýzy odpovědět na již výše zmíněnou výzkumnou otázku: Za jakých okolností dochází k propojení hudby a vysoké politiky v současné Británii?

Přehled zdrojů

Práce čerpá jak z primárních tak sekundárních zdrojů. Nejvíce se opírá právě o sekundární literaturu a dobové i retrospektivní novinové články u kterých často odkazuje na plátky *The Guardian* a *The New Statesman*, které jsou známé svou nákloností k levicovému smýšlení, nicméně se zabývají tématy, která jsou pro tento výzkum klíčové a tudíž slouží jako

---

¹ Petr Drulák, *Jak zkoumat politiku: kvalitativní metodologie v politologii a mezinárodních vztazích* (Praha: Portál, 2008), 67.

² James Mahoney a Dietrich Rueschemeyer, ed., *Comparative Historical Analysis in the Social Sciences*, 13. vyd. (Cambridge University Press, 2003), 13.

³ Drulák, *Jak zkoumat politiku*, 67.

⁴ Drulák, 40.

hodnotný zdroj i přes jejich politickou zaujatost. V teoretické části zkoumající obecné propojení hudby s politikou práce nejvíce pracuje s knihou *Music and Politics: A Critical Introduction* od Jamese Garratta a s poznatky Courtney Brownna, které popsal ve své knize *Politics in Music: Music and Political Transformation from Beethoven to Hip-Hop*.

V druhé a třetí kapitole, které se zabývají zkoumanými obdobími a vysvětlují roli strany Labour v nich, se práce významně opírá o knihu *Don't Look Back in Anger: The rise and fall of Cool Britannia, told by those who were there* od Daniela Rachela, ve které popisují období devadesátých let přímo její pamětníci včetně relevantních hudebníků a politiků jako je Noel Gallagher z Oasis, či bývalý ministr kultury, médií a sportu ve vládě Tonyho Blaira Chris Smith. V části o Corbynově Labour práce čerpá především z knihy *Rise: How Jeremy Corbyn Inspired the Young to Create a New Socialism* od Liama Younga. Důležité je i bádání Simona Leeho a Matta Beeche v knize *The Cameron-Clegg Government: Coalition Politics in an Age of Austerity*, které přibližuje čtenáři období takzvané doby úspornosti, která značně ovlivnila politické i socio-ekonomické rozpoložení země před volbami v roce 2017.

V poslední části bakalářské se práce opírá ve významné míře o primárními zdroje, z nichž je zpracována analýza propojení hudebníků s politikou. Práce využívá zejména platformy YouTube, na které jsou nahraná videa, relevantní pro obě zkoumaná období. Druhou důležitou platformou je sociální síť Twitter, na které se rozeběhlo samotné propojení grime představitelů s Jeremym Corbynem pod hashtagem #Grime4Corbyn.

1. Propojení hudební sféry s politikou

Hudba je nepopíratelně jednou z důležitých součástí lidské civilizace, ovlivňující nejen podobu různých kultur, ale také každodenní život lidí v nich žijících. Podle zprávy americké analytické společnosti Nielsen z roku 2017, běžný Američan poslouchal hudbu v průměru přibližně třicet dva hodin týdně, tedy více než čtyři hodiny denně.⁵ Kvůli značné individualitě ve způsobu a frekvenci poslouchání hudby nelze jednoznačně říct, jak důležitá je hudba pro každodenní život obyvatel světových kultur. Nicméně význam hudby pro západní civilizaci je nezpochybnitelný.

Jak píše James Garratt v knize *Music and Politics: A Critical Introduction*, hudba, díky

---

⁵ „Time with Tunes: How Technology is Driving Music Consumption“ Nielsen, 2. listopadu 2017, <https://www.nielsen.com/us/en/insights/article/2017/time-with-tunes-how-technology-is-driving-music-consumption/> (staženo 22. února 2022).

schopnostem ovlivňovat nejen tělesné pocity, ale hlavně emoce, náladu či motivaci, byla součástí politických diskusí již od časů antického Řecka.⁶ Platon píše ve svém spisu o ústavě, že důsledný správce obce nesmí povolit nové učení v oblasti hudby, pouze zachovávat a regulovat staré praktiky „neboť nikde se nehýbe zákony múzickými, aby se zároveň nehýbalo největšími zákony politickými.“⁷ Takovéto změny by podle něj poté mohly ohrozit obec jako celek. Nicméně zvláště po období studené války a silného ovlivnění hudby politikou se objevuje snaha mezi sociálními vědci tyto dvě oblasti striktně oddělit.⁸ Z tohoto pohledu by se zmíněné sféry protínaly jen v malé oblasti pomyslného Vennova diagramu (grafický způsob zachycení dvou a více množin v matematice pomocí protínajících se kruhů). James Garratt s touto představou nesouhlasí a tvrdí, že hudba s politikou se mísí v mnohem komplexnější míře.⁹ Jeho tvrzení podporuje i fakt, že k tématu propojení hudby a politiky existuje mezi sociálními vědci řada interpretací a názorů na jeho ukotvení a způsob bádání.

Jedním z badatelů zabývajícím se propojením hudby s politikou je Courtney Brown, který tvrdí, že existují dva základní postupy, jak může hudba přenášet politický význam. Jedná se o způsob reprezentační (*representational*) a asociační (*associational*).¹⁰ První způsob podle autora přenáší jasně vymezený politický vzkaz korespondující se skladatelovým záměrem tento vzkaz vyjádřit. Nejčastěji se jedná o vyjádření pomocí textu písně. Mezi příklady tohoto způsobu lze zařadit například státní hymnu či píseň složenou specificky pro politickou kampaň. Druhý – asociační způsob je vytvářen jednotlivci či skupinami skrze propojení politického vzkazu s již existující skladbou či celkovou prací daného autora. Původní význam skladby či práce nemusel přitom být politický. Jako příklad lze zmínit využití Beethovenových skladeb k propagaci světonázoru nacistické strany v Německu v první polovině 20. století.¹¹

Jedna z dalších teorií propojení hudby se státní mocí vychází z práce politologů Stevena Likese a Johna Gaventyho a v již citovaném díle *Music and Politics* ji popsal James

---

⁶ James Garratt, *Music and Politics: A Critical Introduction*, 18. vyd. (Cambridge University Press, 2018), 4.

⁷ Platón „Ústava“, 113.

⁸ Lydia Goehr, „Political Music and the Politics of Music“, *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 52, č. 1, *The Philosophy of Music* (zima 1994), 102.

⁹ Garratt, *Music and Politics*, 4.

¹⁰ Courtney Brown, *Politics in Music: Music and Political Transformation from Beethoven to Hip-Hop*, ed (Atlanta, Ga: Farsight Press, 2007), 4.

¹¹ Brown, 4-5.

Garratt.¹² Podle této teorie lze moc rozdělit na viditelnou, skrytou a neviditelnou. Všechny typy moci se snaží o udržení svého postavení a o kontrolu a ovládání těch, kteří pod ně spadají. Hudba v pojetí viditelné moci je, podobně jako u reprezentačního pojetí hudby, prostředkem k vyjádření jasného politického vzkazu (politické písně, národní hymny, vojenské pochody). Skrytá moc používá hudbu k přímému ale tajnému ovlivnění lidí skrze schopnost hudby působit na tělo i mysl jednotlivce (použití nízkých frekvencí u politické reklamy). Třetí, neviditelná moc, ovládá společnost skrze nastavení jejích hranic a ovlivňování vnímání rolí jednotlivců v ní. Hudba v tomto chápání slouží jako amplion nastavených pořádků a ideologií skrze hudební praktiky (konvenční x nekonvenční), instituce, texty a nastavený diskurz v nich.¹³ Mezi další přístupy k pojetí propojení hudební a politické sféry by se dal zařadit příměr k rozdělení moci na tvrdou a měkkou od Josepha Nye. Hudba, stejně jako moc, může působit v různé míře, od násilí a vydírání – tvrdá moc, po manipulaci či přesvědčování – měkká moc.¹⁴ Všechny tyto přístupy společně dokazují, že hudba je prokazatelně spojena se společností, státem i politikou.

1.1 Hudba a stát

Jedním ze základních pilířů moderní západní civilizace jsou národní státy a jejich vnitrostátní a zahraniční politika. Stát jako entita tudíž hraje významnou roli i v oblasti hudby, a to v obou zmíněných politikách. Jednou z vnitrostátních politik, mířících samozřejmě nejen na oblast hudby, je cenzura. Cenzura se v tomto případě chápe jako instrument moci, pomocí něž je hudba potlačována či regulována, a to buď státem, občanskou společností, veřejnými institucemi či pomocí médií.¹⁵ Tato regulace může mít mnoho typů forem a rozsahu, jimiž je vykonávána, od přímé a násilné represe v podobě fyzické likvidace hudebníků až po nenásilně společenské konvence. Kromě potlačování hudebníků, může stát naopak skladatele využívat ve svůj prospěch, a to v různých formách jako jsou propaganda, či kulturní diplomacie.

I přesto, že v západních státech liberální demokracie je oficiální státní cenzura již povětšinou záležitostí minulosti (v české listině základních práv a svobod je výslovně zakázána), určitý typ kontroly stále přetrvává.¹⁶ Roli vlád, zajišťující pomocí cenzury poklidné soužití

---

¹² Garratt, *Music and Politics*, 37.

¹³ Garratt 38.

¹⁴ Garratt 39-41.

¹⁵ Garratt 48.

¹⁶ § 17, odst. 3, Ústavní zákon č. 2/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., Listina základních práv a svobod, <https://www.psp.cz/docs/laws/listina.html> (staženo 22. února 2022).

obyvatelstva, v mnoha případech z posledních let přebírají média a instituce, a to jak soukromá tak veřejná. Jako příklad lze uvést zákaz hraní určitých písní na britské veřejnoprávní vysílací stanici BBC. Jde o písně jako *God save the queen* (bůh ochraňuj královnu) od Sex Pistols či píseň Paula McCartneyho s kapelou Wings *Give Ireland back to the Irish* (Vraťte Irsko zpátky Irům). Texty písní hanobící monarchii či zpochybňující právo Velké Británie nárokovat si území severního Irska byly v kontextu sedmdesátých let chápány jako problematické. Zákaz zmíněných písní tudíž, i přesto, že se nejednalo o oficiální státní doporučení či nátlak, byl vnímán uvnitř BBC jako povinnost veřejnoprávního vysílání vůči společnosti.¹⁷ Podobnou povinnost cítí i studentské samosprávy ve Spojeném království, které v posledních letech zakazují určité písně na základě obvinění z rasistického či sexistického podtextu (například letní hit *Blurred Lines* z roku 2013 byl zakázán dvaceti studentskými spolky napříč univerzitami ve Velké Británii).¹⁸

Naopak oblastí, ve které i dnešní státy hrají významnou roli, je ovlivňování jak vnitrostátního tak zahraničního publika prostřednictvím kulturní diplomacie či propagandy. I přesto, že mezi oběma zmíněnými termíny lze najít určité podobnosti, jedná se o odlišné koncepty. Pokud pomineme historii ovlivněnou pejorativní konotací k pojmu propaganda, jedná se zejména o odlišné pojetí hlavního sdělení, které se stát snaží pomocí hudby (či kultury obecně) přenést na publikum. Jak píše Eliška Tomalová v knize *Kulturní diplomacie: Francouzská zkušenost*, jedná se zejména o úsilí propagandy komunikovat pouze jednu možnou verzi světonázoru bez prostoru k jinému výkladu. Naopak kulturní diplomacie sice přenáší politický vzkaz, ponechává ovšem příjemci možnost pro jeho interpretaci.¹⁹ Jako příklad úspěšně rozvinuté kulturní diplomacie v oblasti hudby lze zmínit Velkou cenu Eurovize, podporující integraci evropských států pomocí kultury, či poválečný post jazzových velvyslanců Spojených států amerických, snažících se v rámci iniciativy *Rhythm Road* vylepšit obraz USA v zahraničí.²⁰

---

¹⁷ John Street, „‘Fight the Power’: The Politics of Music and the Music of Politics“, *Government and Opposition* 38, č. 1 (2003): 118.

¹⁸ Garratt, *Music and Politics*, 50.

¹⁹ Eliška Tomalová „Kulturní diplomacie, Francouzská zkušenost,“ *Ústav mezinárodních vztahů* (2008), 20.

²⁰ „Historical Acts of Cultural Diplomacy“ *Academy for Cultural Diplomacy*, https://www.culturaldiplomacy.org/academy/index.php?en_historical-acts-of-cd (staženo 25. února 2022).

Každá země či jiný územní celek, nadnárodní i subnárodní, je na mezinárodním poli vnímán určitým způsobem. Kromě kulturní diplomacie se stát může pokusit zlepšit svůj obraz takzvaným *nation brandingem*, tedy budováním značky státu. To může posloužit k přilákání investorů, nových obchodních partnerů či turistů z cizích zemí.²¹ V rámci toho se státní aparát často obrací i na soukromý sektor či již zmíněné hudebníky. Jedním z příkladů pokusů o rebranding země je období Velké Británie na přelomu tisíciletí v rámci kampaně *Cool Britannia*.²²

1.2 Hudba a politika

Jak již bylo řečeno na začátku kapitoly, hudební sféru nelze jednoznačně oddělit od té politické. Díky již zmíněným vlivům na lidské emoce, náladu a motivaci, se nejen politici mnohdy snaží efektů hudby využít ve svůj prospěch. Lze totiž předpokládat, že pokud hudba může být politická, může tomu být i naopak a politika se může stát „hudební“.²³ Hudba se tak může stát politickým nástrojem sloužícím k propagaci jak určitých ideologických hodnot či politických cílů, tak konkrétních stran či jednotlivců, usilujících o politickou moc. Pro případ, kdy je veřejný představitel v těsném spojení se zábavním průmyslem, se vžilo označení *celebrity politician* (*Celebrity Politician*).

Podle Johna Streeta lze tento pojem rozdělit do dvou kategorií – politik či politický kandidát pocházející z prostředí ať již zábavních, hudebních či sportovních celebrit (Ronald Reagan, Clint Eastwood, Arnold Schwarzenegger) – politik či politický kandidát, který využívá formu propagace obvykle spojenou s celebritami (Tony Blair pózující s elektrickou kytarou, Gerhard Schroeder vystupující na scéně s kapelou *Scorpions*).²⁴ V kontextu hudební sféry využívá politik celebrita své schopnosti orientovat se v tomto prostředí k oslovení publika a k dokázání svých politických kvalit. Například podle Thomase Meyera, si zmiňovaný Tony Blair a Gerhard Schroeder právě díky dobrému vystupování na veřejnosti, často po boku hudebních celebrit, dokázali vybudovat obraz mužů vůle a ctnosti, bez ohledu na skutečný obsah politických programů, které reprezentovali.²⁵

---

²¹ Tomalová, *Kulturní diplomacie*, 21.

²² Tomalová, *Kulturní diplomacie*, 22.

²³ Garratt, *Music and Politics* 5.

²⁴ John Street, „Celebrity Politicians: Popular Culture and Political Representation“, *The British Journal of Politics and International Relations* 6, č. 4 (listopad 2004): 437.

²⁵ Thomas Meyer a Lewis P. Hinchman, *Media Democracy: How the Media Colonize Politics* (Cambridge, UK: Polity Press; Malden, MA: Blackwell, 2002), 32.

Hudbu nicméně využívá ve své kampani většina politických kandidátů, a to právě díky jejím již zmíněným vlastnostem. Například ve Spojených státech amerických jsou politicky angažované písně obvyklou součástí prezidentských kampaní již více než dvě stě let.²⁶ Tento trend se nevyhnul ani evropským zemím. Hudba má totiž jednu další nepopíratelnou politicky využitelnou přednost – lze si ji snadno zapamatovat. Courtney Brown ve své knize *Politics in Music* uvádí příklad cestujících v autě, kteří v doprovodu autorádia nahlas zpívají (či rapují) text politicky laděné písně. Ti samí cestující by si však ten samý text nezapamatovali, pokud by se nejednalo o píseň nýbrž o proslov politika, kandidáta či státníka.²⁷ I díky tomu se politická témata promítají do hudby jak ve smyslu podpory, tak opozice.

Od Velké francouzské revoluce přes boj za občanská práva v USA až po rapové písně současné Británie, hudba byla vždy také nedílnou součástí protestních hnutí a občanských aktivit. Kromě snadnější zapamatovatelnosti je jedním z důvodů její potenciál přenášet sdílenou zkušenost napříč společnostmi a vytvářet tak pocit kolektivnosti.²⁸ V odkaze na Brownův asociační způsob přenosu politického vzkazu v hudbě, písně spjaté se společenskými aktivitami nemusejí být původně politického rázu. Například několik apolitických písní od představitelů žánru grime bylo spojeno s násilnými nepokoji ve Velké Británii v létě 2011. Někteří komentátoři a politici se pokoušeli spojit žánr černošského rapu se samotným násilím.²⁹ Podobné pokusy se objevují i v USA. V reakci na tyto pokusy vydal známý americký rapper Ice Cube v roce 2008 single s názvem *Gangsta Rap Made Me Do It* (Gangsterský rap mě to donutil udělat), ve kterém popisuje problémy Spojených států a ironicky je označuje za zásluhu afroamerického rapu.³⁰

Nejen na příkladu černošské hudby, sahající hluboko do historie v podobě písní otroků, či modernějších žánrů jako je blues a jazz, lze pozorovat propojení hudební sféry s politickou a sociální realitou společnosti. Chantal Mouffe tvrdí, že „nelze rozlišovat mezi politickým a nepolitickým uměním, neboť všechny formy uměleckých praktik buďto přispívají

---

²⁶ Benjamin S. Schoening, a Eric T. Kasper, *Don't Stop Thinking About the Music: The Politics of Songs and Musicians in Presidential Campaigns*, (Lanham, Maryland: Lexington Books, 2012), 20, <https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=e000xww&AN=651045&lang=cs&site=ehost-live>

²⁷ Brown, *Politics in Music*, 3.

²⁸ Garratt, *Music and Politics*, 27.

²⁹ Cheraine Donalea Scott, „Policing Black Sound: Performing UK Grime and Rap Music under Routinised Surveillance“, *Soundings* 75, č. 75 (1. září 2020): 58, <https://doi.org/10.3898/SOUN.75.03.2020>.

³⁰ Ice Cube „Gangsta Rap Made Me Do It“ rozbor textu, <https://genius.com/Ice-cube-gangsta-rap-made-me-do-it-lyrics> (staženo 25. února 2022).

k reprodukci předem nastaveného společenského uvažování – v tomto pohledu politického – nebo přispívají k jeho destrukci či kritice. Každá forma umění má svou politickou dimenzi.“³¹ Jelikož je hudba nezpochybnitelnou součástí umění v západní civilizaci, lze konstatovat, že ani ona nemůže být nepolitická. Hudební sféra vždy bude zasahovat do té politické a obráceně.

2. Představení kontextů

Pro porozumění propojení hudby s politikou ve Velké Británii na přelomu dvacátého a jednadvacátého století je důležité nejprve představit kontexty dob, ve kterých se odehrála zkoumaná spojení hudebníků s politiky. Následující kapitola se zaměří především na společenskou atmosféru a socioekonomické rozpoložení Spojeného království v období „konce historie“ v posledních letech dvacátého a začínajících dekadách dvacátého prvního století.³² Cílem kapitoly je seznámit čtenáře s oběma zkoumanými obdobími a zasadit práci do konkrétních časových a teritoriálních okruhů.

2.1 Spojená Británie – Šťastná devadesátá léta

Po pádu dvojčat v New Yorku v roce 2001, psal americký novinář George Will o „konci dovolené z historie“.³³ Odkazoval tím právě na období po skončení studené války v roce 1989. Devadesátá léta představovala nejen pro něj, ale i pro značnou část akademiků a veřejnosti období optimismu, výhru liberální demokracie a konce velkých světových problémů. K tomuto pocitu dopomohly nejen konec studené války, ale také události jako bylo znovusjednocení Německa (1991) či konec apartheidu v Jižní Africe (1994). Podle statistické agentury YouGov se mezi Brity jedná o nejkladněji hodnocenou dekádu minulého století. Jako velmi kladnou či převážně kladnou ji hodnotí přes 61 % obyvatel.³⁴

V seznamu nejdůležitějších charakteristik doby zmiňovali respondenti hlavně hudbu. Mezi první příčky se tak dostaly specifické kapely jako Spice Girls a Oasis, či souhrnně žánr alternativního rocku přezdívaný britpop. Právě ten se stal ve Spojeném království jakýmsi

---

³¹ Garratt, *Music and Politics*, 36.

³² V létě roku 1989 publikoval americký politolog Francis Fukuyama článek v magazínu *The National Interest* s názvem „End of History?“ ve kterém polemizuje o výhře liberální demokracie nad komunismem a finálním vývojem principů a institucí v demokratickém státě.

³³ George F. Will „The End of Our Holiday From History“, *The Washington Post*, 12. září, 2001. <https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/2001/09/12/the-end-of-our-holiday-from-history/9da607fd-8fdc-4f33-b7c9-e6cda00453bb/> (staženo 23. dubna 2022).

³⁴ „Nostalgia – is it what it used to be?“, YouGov a *The 7 Stars*, průzkum veřejného mínění (6. listopadu 2019): 9.

hudebním průvodcem celého desetiletí. Debutové album kapely Oasis s názvem *Definitely, Maybe* se dostalo na první příčku nejprodávanějších alb během pouhých čtyř dní. Druhé publikované album *What's The Story, Morning Glory* se v den vydání prodávalo rychlostí dvou kopií za minutu.³⁵ Dívčí kapela Spice Girls se jen mezi lety 1996 a 1997 díky svým singlům dostala šestkrát na nejvyšší příčku poslouchaných písní, kde se udržela přes 18 týdnů.³⁶ Úspěch zaznamenaly i jiné žánry, jako například jungle či techno, nicméně britpop se stal žánrem, kterému se podařilo ovládnout rádiové stanice i paměť posluchačů.³⁷

Naopak opomíjenou se ve vzpomínkách stala ekonomika, která však ve vývoji společnosti sehrála důležitou roli. Na počátku dekády se Spojené království potýkalo s ekonomickou recesí a s ní spojenou vysokou mírou nezaměstnanosti a inflace.³⁸ Krize spojená s kolabující librou započala v druhé polovině roku 1990 a skončila kolem roku 1992, ačkoliv nezaměstnanost rostla ještě i rok následující. V září roku 1992 byla kvůli slabé libře Británie donucena opustit Evropský mechanismus směnných kurzů. Takzvanou černou středu popsal finanční časopis Bloomberg jako moment národního ponížení.³⁹

Po počáteční recesi britská ekonomika nicméně na konci tisíciletí začala růst, a to nepřetržitě po dobu 16 let, až do další finanční krize z období let 2008 a 2009.⁴⁰ Podle spisovatele a novináře Johna Harrise je právě tento ekonomický rozkvět jednou ze tří hlavních příčin, které vedly k pocitu optimismu a momentu takzvané cool Británie, tedy období zvýšeného patriotismu a společenské lehkosti v polovině devadesátých let.⁴¹ Dalšími dvěma příčinami jsou podle Harrise již zmíněná rocková hudba a Londýn, jako centrum kulturního

---

³⁵ Představení knihy *The Last Party: Britpop, Blair and the demise of English rock* John Harris, <https://www.4thestate.co.uk/book/the-last-party-britpop-blair-and-the-demise-of-english-rock-9780007134724/> (staženo 13. března 2022).

³⁶ „Spice Girls number ones“, stránka Number ones mapující britské hity, <https://www.number-ones.co.uk/singles/Spice-Girls-number-ones.html> (staženo 23. března 2022).

³⁷ Rhian E Jones, „Music, Politics and Identity: From Cool Britannia to Grime4Corbyn“, *Soundings: A journal of politics and culture* 67 (zima 2018): 56.

³⁸ Julia Kollewe „The last recession in 1990/1991“, *The Guardian*, 23. ledna 2009, <https://www.theguardian.com/business/gallery/2009/jan/22/recession-margaretthatcher> (staženo 23. března 2022).

³⁹ Pjilip Aldrick, „1990s Lesson: Recession Is The Price of Curbing U.K. Inflation“ Bloomberg, 19. února 2022, <https://www.bloomberg.com/news/articles/2022-02-19/1990s-lesson-recession-is-the-price-of-curbing-u-k-inflation> (staženo 23. března 2022).

⁴⁰ „Trends in the UK economy“ webová stránka Office for National Statistics, 27. února 2015, <https://www.ons.gov.uk/economy/economicoutputandproductivity/productivitymeasures/articles/trendsintheconomy/2015-02-27> (staženo 23. března 2022).

⁴¹ John Harris, „Cool Britannia: Where did it all go wrong?“ *The New Statesman* 1. května 2017, <https://www.newstatesman.com/politics/2017/05/cool-britannia-where-did-it-all-go-wrong> (staženo 24. března 2022).

a kreativního průmyslu. Ten se v průběhu devadesátých let stal hlavním centrem moderního umění a kultury. Značný podíl na tom nese konkrétní skupina výtvarníků, která byla později označena jako Mladí britští umělci (Young British Artists, zkráceně YBA). Právě tito umělci pomohli vytvářet dobré jméno Londýna i Británie obecně, a to jak na domácí půdě, tak v zahraničí.⁴²

S ekonomickou turbulencí prvních let nového desetiletí šly ruku v ruce i politické změny. Po dlouhých jedenácti letech odešla z premiérského postu konzervativní politička Margaret Thatcher. Její místo převzal někdejší ministr financí John Major. „Pokud chcete porozumět duchu devadesátých let, musíte se podívat na finanční krach na konci let osmdesátých. Úrokové sazby vyletěly vzhůru a spousta lidí najednou ztrácela práci a bydlení. Lidé ztráceli všechno. (...) Thatcherovský sen se rozpadal.“⁴³ popisuje majitelka módního obchodu Sign of the Times Fiona Carledge v knize *Don't Look Back in Anger: The Rise and Fall of Cool Britannia* společenské rozpoložení své země po éře vlády konzervativní premiérky.

Ve stejném období přišla i proměna opoziční strany Labour. Když její členové v roce 1994 vybírali nového předsedu, mezi nejžhavější kandidáty se řadili ideologicky spříznění politici Tony Blair a Gordon Brown. Oba představovali vizi Labour jako středové strany odstřižnuté od radikálně levicové minulosti. Jako vítěz a předseda strany nakonec vyšel mediálně oblíbenější Tony Blair.⁴⁴ V roce 1996 se konaly řádné všeobecné volby do Dolní sněmovny parlamentu Spojeného království, ve kterých Blairova strana pod značkou New Labour drtivě vyhrála. „Bylo to toto masové kulturní střetnutí New Labour, Britpopu, Brit Artu, klučičky kultury a fotbalu.“ Vzpomíná producent dobového zábavního pořadu TFI Friday Will Macdonal. „Působilo to jako šťastná náhoda, ale vše to šlo dohromady a bylo propojené.“⁴⁵

2.2 Rozdělená společnost – Británie před rokem 2017

Dvacet let po optimismu Cool Británie se společenské rozpoložení značně proměnilo. Podle agentury IPSOS MORI většina dospělé britské populace v roce 2017 věřila, že jejich země

---

⁴² „Young British Artists (YBAs)“ webová stránka galerie Tate, <https://www.tate.org.uk/art/art-terms/y/young-british-artists-ybas> (staženo 25. března 2022)

⁴³ Daniel Rachel, *Don't Look Back In Anger: The rise and fall of Cool Britannia, told by those who were there* (Orion, 2019): 31.

⁴⁴ Political world, „Blair & Brown The New Labour Revolution S01E01“, YouTube 5. října 2021, <https://youtu.be/ANirM3s2JpQ>, 45:45-51:30 (staženo 26. dubna 2022).

⁴⁵ Rachel 17.

míří špatným směrem.⁴⁶ Spojené království se nacházelo uprostřed vyjednávání o podmínkách vystoupení z Evropské unie, které si její obyvatelé odhlasovali v předchozím roce. V tomto kontextu se v zemi velmi často mluví o rozdělené společnosti.⁴⁷ Stejně jako u minulého období, je nutné vzít v potaz ekonomickou situaci země a lidí. Ekonomický růst, znovuobnovený v devadesátých letech, rostl nepřetržitě až do roku 2008.⁴⁸ V tomto a následujícím roce postihla nejen Británii celosvětová finanční krize. Nedlouho poté, v roce 2010, proběhly ve Spojeném království parlamentní volby, které ukončily třináctiletou vládu Labouristické strany a dovedly do úřadu koaliční kabinet Konzervativců s Liberálními demokraty.

Vláda Davida Camerona a Nicka Clegga ihned po svém nástupu začala implementovat program škrťů ve výdajích ve snaze snížit rozpočtový deficit.⁴⁹ Nový premiér za tímto účelem pověřil bývalého labouristického ministra pro reformu sociálního systému Franka Fielda přezkoumáním vládního přístupu k chudobě. Field, silně ovlivněn neoliberalními argumenty o tvoření závislosti na sociálních dávkách, navrhl, že přístup nové vlády k chudým lidem by se neměl vztahovat pouze na finanční podporu, ale měl by aktivně podporovat práci.⁵⁰ I proto se mezi nejdůležitějšími položkami v těchto škrtech objevily ve výrazném množství sociální dávky. Podle Dana Hancoxe právě tyto škrty silně dolehly na mladé lidi z chudších, často černošských, prostředí.⁵¹ Takzvaná „doba úspornosti“, jak ji nazval na stranické konferenci konzervativní lídr David Cameron, se z původně plánovaných pěti let protáhla až do období vlády Theresy May.⁵²

Přestože se ekonomická situace země začala zlepšovat již v roce 2013, kdy růst HDP znovu začínal nabírat na rychlosti z předkrizového období, mnoho lidí, podle agentury YouGov,

---

⁴⁶ „The state of the nation“ agentura Ipsos MORI, průzkum veřejného mínění, prosinec 2018, https://www.ipsos.com/sites/default/files/ct/news/documents/2018-12/ipsosmori_stateofthenation_report2018_webversion.pdf_v2.pdf (staženo 25. března 2022).

⁴⁷ „Reflecting a changing Britain in a changing world“ agentura Ipsos MORI, listopad 2017, <https://www.ipsos.com/sites/default/files/ct/publication/documents/2017-11/reflecting-a-changing-britain-in-a-changing-world.pdf> (staženo 9. dubna 2022).

⁴⁸ „Trends in the UK economy“ webová stránka Office for National Statistics, 27. února 2015.

⁴⁹ Simon Lee a Matt Beech, ed., *The Cameron—Clegg Government* (London: Palgrave Macmillan UK, 2011): 24.

⁵⁰ Lee a Beech, 31.

⁵¹ Dan Hancox, *Inner City Pressure: The Story of Grime* (London: William Collins, 2018): 213.

⁵² Simon Lee „Boris Johnson has ended the age of austerity – but his party isn't on board“ *The Conversation*, 29. října 2021, <https://theconversation.com/boris-johnson-has-ended-the-age-of-austerity-but-his-party-isnt-on-board-170751> (staženo 9. dubna 2022).

tento růst alespoň pocitově nevnímalo.⁵³ Ve volebním roce 2015 pouze 27 % respondentů odpovědělo, že se cítí lépe finančně zabezpečeni oproti období před pěti lety.⁵⁴ V květnových volbách nicméně britští voliči upřednostnili dosavadního premiéra Davida Camerona před opozičním lídrem Edem Milibandem, a to získáním 37 % hlasů pro stranu konzervativců, které stačily k 330 mandátům, a tedy většině v Dolní sněmovně parlamentu Spojeného království a možnosti sestavení jednobarevné konzervativní vlády.⁵⁵

Ihned po volbách dosavadní předseda Labouristické strany Ed Miliband rezignoval na svůj post. Miliband, který stranu vedl od roku 2010, mimo jiné prosadil v roce 2014 změnu systému volby předsedy, která nyní měla být poprvé uvedena v praxi. Na rozdíl od předchozího systému sboru volitelů, zahrnující poslance, europoslance, členy strany a zástupce odborů, byl nový systém daleko otevřenější vůči členům a příznivcům strany a dával šanci i registrovaným podporovatelům vybírat z navrhovaných kandidátů.⁵⁶ Právě tato změna systému umožnila silně levicovému poslanci Jeremymu Corbynovi, vyhrát volbu již v prvním kole hlasování, a to právě díky silné podpoře členské základny, která se navíc po prohraných volbách masivně rozrůstala. Jedním z hlavních důvodů volby Corbyna, byl požadavek členů odvrátit se od centristického směřování strany zpět do levé části politického spektra.⁵⁷

Cameron mezitím mohl začít plnit své předvolební sliby. Jedním z nich, bylo i vypsání referenda o vystoupení Velké Británie z Evropské Unie. Cameronovi se podařilo úspěšně „vyhrát“ dvě předchozí jím vypsána referenda (v roce 2011 o změně volebního systému a v roce 2014 o skotské nezávislosti), tentokrát však voličský hazard konzervativnímu premiérovi, i přes intenzivní kampaň, nevyšel.⁵⁸ Ve čtvrtek 23. června 2016 rozhodlo 51,9 % voličů o vystoupení Spojeného království z EU.⁵⁹ Toto rozhodnutí vytvořilo značné

---

⁵³ David Fée a Romain Garbaye, „Revue Française de Civilisation Britannique, XX-3“, *Revue Française de Civilisation Britannique*, (2015), 110.

⁵⁴ Volební průzkum agentury YouGov 19.-20. února 2015, https://d25d2506sfb94s.cloudfront.net/cumulus_uploads/document/l6vpm82uzr/YG-Archive-Pol-Sunday-Times-results-200215-FULL.pdf (staženo 9. dubna 2022).

⁵⁵ Fée a Garbaye, *Revue Française de Civilisation Britannique*, 11.

⁵⁶ Thomas Quinn, „Revolt on the Left: Labour in Opposition“, in *None Past the Post* (Manchester University Press, 2018), 36.

⁵⁷ Quinn, 39.

⁵⁸ Harold D. Clarke, Matthew Goodwin, a Paul Whiteley, *Brexit: Why Britain Voted to Leave the European Union* (Cambridge: Cambridge University Press, 2017): 3.

⁵⁹ „Results and turnout at the EU referendum“ oficiální výsledky britského referenda o setrvání v EU, *The Electoral Commission*, 16. července 2019, <https://www.electoralcommission.org.uk/who-we-are-and-what-we-do/elections-and-referendums/past-elections-and-referendums/eu-referendum/results-and-turnout-eu-referendum> (staženo 9. dubna 2022).

příkopy ve společnosti. Podle analytické zprávy z King's College London cítili ještě v roce 2019 lidé silné antipatie k lidem z druhé strany tábora referenda i přesto, že s jejich názory nemají až takový problém.⁶⁰

Britská společnost se tedy před rokem 2017 jevila jako silně polarizovaná a ovlivněná dlouhodobými úspornými opatřeními, vycházejícími z politiky sedmi let vládnoucí Konzervativní strany. V důsledku prohraného referenda odstoupil v červenci roku 2016 David Cameron z pozice lídra konzervativní strany a premiéra Spojeného království a na tyto pozice nastoupila dosavadní ministryně vnitra Theresa May. Ta, ve snaze zajistit si ještě razantnější většinu v Dolní komoře, o rok později, v dubnu 2017, vyhlásila předčasné volby do Parlamentu Spojeného království.⁶¹ V těchto volbách, sice dosáhla volebního vítězství, svou většinu v Dolní komoře však ztratila a Labouristická strana pod vedením Jeremyho Corbyna navýšila počet svého zastoupení o 30 mandátů.⁶²

3. Role a postavení Labouristické strany v propojení hudby s politikou ve Velké Británii

Britské parlamentní volby v roce 1997 a 2017 od sebe dělí přesně 20 let. Každé z nich se odehrály v odlišném sociálním i ekonomickém rozpoložení země. Pro stranu Labour představovaly v prvním případě cestu do vládních pozic a v druhém setrvání v opozičních lavicích Dolní sněmovny britského parlamentu. Přesto je několik věcí, které obě hlasování spojuje a které jsou klíčové pro pochopení afilace hudebníků k nejsilnější britské levicové straně. Jedním z nejdůležitějších podobných prvků volebního období jsou předcházející vlády a dopady jejich politik na výchozí pozici strany Labour. V obou předvolebních obdobích byla u moci Konzervativní strana, která nepřekvapivě značně ovlivňovala vývoj společnosti a tím nepřímou i Labouristické strany. Pro Blaira i Corbyna hrála nicméně významnou roli i minulost vlastní strany.

3.1 New Labour, because Britain deserves better.

V roce 1997 měla za sebou strana čtyři prohrané volby a velkou odhodlanost vyhrát volby následující. Podle ministra kultury, médií a sportu v budoucím Blairově kabinetu Chrise

---

⁶⁰ Bobby Duffy, Kirstie Hewlett a další, „Divided Britain?“, *The Policy Institute*, King's College London, září 2019, <https://www.kcl.ac.uk/policy-institute/research-analysis/divided-britain> (staženo 9. dubna 2022).

⁶¹ „General election 2017: Why did Theresa May call an election?“, BBC News, 9. června 2017, <https://www.bbc.com/news/election-2017-40210957> (staženo 22. dubna 2022).

⁶² „General Election 2017: full results and analysis“ oficiální stránky House of Commons Library, 29. ledna 2019, <https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/cbp-7979/> (staženo 15. dubna 2022).

Smitha panovala ve straně atmosféra: „Musíme vyhrát. Smíříme se s čímkoliv, jen abychom toho dosáhli.“⁶³ I proto se po smrti stranického předsedy Johna Smitha v roce 1994 strana rozhodla zvolit si do čela mladého a populárního poslance a stínového ministra vnitra Tonyho Blaira.⁶⁴ Ten okamžitě začal prosazovat svůj projekt New Labour, jenž se promítl do volebního programu z roku 1997, ve kterém se Blair přímo vymezuje jak vůči staré levici, tak vůči dosavadní politice Konzervativní strany.⁶⁵

Labour v novém podání měla být radikálně moderní stranou, založenou na novém typu politiky „myšlenek, nikoliv zastaralých ideologií.“⁶⁶ I přesto se Blair nevyhnul dědictví 18leté vlády konzervativců, jak píše spisovatelka Rhian E. Jonesová, a jeho strana navázala na Thatcherovský neoliberální konsenzus „maskovaný pod středově-levicovou rétorikou a fasádou radikální odlišnosti.“⁶⁷ Strana pomocí rozhodnutí neprosazovat, pro ni tradiční, silný zásah státu do ekonomiky, mířila na nerozhodné voliče střední třídy, kteří by dříve volili spíše Konzervativní stranu.⁶⁸

Podle Jonesové se trend promítl i ve spojení New Labour s hudebníky. I přesto, že z počátku skupiny jako Oasis či Blur pocházely z prostředí pracující třídy, během několika měsíců své slávy se tomuto prostředí, díky obrovské popularitě a peněžním výnosům, nevyhnutelně vzdálily. Díky komerčním úspěchům britpopu se zřítíla bariéra mezi subkulturním a středoproudovým uměním.⁶⁹ New Labour v čele s Blairem obratně najela na tento duch doby, který mimo jiné svým stylem odkazoval na šedesátá léta dvacátého století, pro které se v Británii vžil pojem *Swinging Sixties*.⁷⁰ Příhodné pro stranu bylo i to, že ve vzpomínané době byli u moci právě Labouristé pod vedením premiéra Harolda Wilsona. Není tedy náhodou, že se v březnovém povolebním vydání magazínu *Vanity fair* v roce 1997 objevil na titulní stránce velký nápis: „London Swings! Again!“ s jasným odkazem právě na zlatou éru britského rocku šedesátých let.⁷¹

---

⁶³ Rachel, *Don't Look Back In Anger*, 2019, 87.

⁶⁴ Lee a Beech, *The Cameron—Clegg Government* 27.

⁶⁵ Volební program Labouristické strany v roce 1997, <http://www.labour-party.org.uk/manifestos/1997/1997-labour-manifesto.shtml> (staženo 9. dubna 2022).

⁶⁶ Volební program Labouristické strany v roce 1997.

⁶⁷ Jones, *Music, Politics and Identity*, 53.

⁶⁸ Lee a Beech, *The Cameron—Clegg Government*, 28.

⁶⁹ Jones, *Music, Politics and Identity*, 53.

⁷⁰ Jones, 56.

⁷¹ Jason Arday, *Cool Britannia and Multi-Ethnic Britain: Uncorking the Champagne Supernova*, 1. vyd. (Abingdon, Oxon ; New York, NY : Routledge, 2020.: Routledge, 2019): úvod.

3.2 Zpátky nalevo: Corbyn jako doléhající dědictví Tonyho Blaira

Stejně jako po šedesátých letech přišla krize let sedmdesátých, i po vlně britpopu a optimismu přišlo vystřízlivění. Když v roce 2007 opouštěl Anthony Blair po deseti letech premiérský post, byla jeho popularita v roli ministerského předsedy podle průzkumů veřejného mínění na nejnižší úrovni od počátků šetření.⁷² Podle mnohých politologů a komentátorů veřejné mínění významně ovlivnilo Blairovo rozhodnutí o účasti Spojeného království na invazi do Iráku v roce 2003.⁷³ I přesto, že se jedná o významnou událost jak pro Velkou Británii, tak pro Labouristickou stranu (Jeremy Corbyn se v roce 2016 jménem své strany omluvil za toto rozhodnutí), tato práce se tímto tématem nebude zabývat.⁷⁴ Důležitější pro pochopení podpory Jeremyho Corbyna a jeho silně levicové politiky ze strany černošských představitelů žánru grime je domácí politika New Labour a její dopady na obyvatele Velké Británie.

„Mluvíš jako, že seš šéf. Pokud chceš problémy, dostaneš jich kolik chceš. Dizzee má mistrovský plán. Jsem problém pro Anthonyho Blaira.“ Rapuje ve své kontroverzní písni *Hold Ya Mouf* (Zavři držku) jeden z průkopníků žánru grime Dizzee Rascal.⁷⁵ Album *Boy in da corner* vydané v roce 2003, na kterém se píseň objevila, nejen že vyhrálo prestižní hudební cenu *Mercury Music Prize*, ale také rozpoutalo veřejnou debatu o vyloučených černošských komunitách v Británii.⁷⁶ Hudebník Dizzee Rascal byl dokonce opakovaně zmíněn v parlamentu Spojeného království, a to mimo jiné v roce 2007 na výboru pro vnitřní záležitosti, v kontextu projednávání dopadů hudby na kriminalitu mladistvých.⁷⁷

Podle mnohých akademiků strana (New) Labour pod vedením Tonyho Blaira položila základy země, proti které se Dizzee Rascal vymezoval a kterou spisovatelka Jessica Perera

---

⁷² Vernon Bogdanor, „The Historic Legacy of Tony Blair“, *Current History* 106, č. 698 (1. březen 2007): 99.

⁷³ Sophy Ridge „Blair's Labour Legacy Defined By Iraq Invasion“, *Sky news*, 6. července 2016, <https://news.sky.com/story/blairs-labour-legacy-defined-by-iraq-invasion-10493570> (staženo 7. dubna 2022).

⁷⁴ Andrew Grice, „Jeremy Corbyn apologises on behalf of Labour for ‘disastrous decision’ to join Iraq War“, *The Independent*, 6. července 2016, <https://www.independent.co.uk/news/uk/politics/jeremy-corbyn-chilcot-report-iraq-war-inquiry-apology-tony-blair-labour-party-a7123461.html> (staženo 10. dubna 2022).

⁷⁵ Dizze Rascal „Hold Ya Mouf“ text písně, <https://genius.com/Dizzee-rascal-hold-ya-mouf-lyrics> (staženo 7. dubna 2022).

⁷⁶ Miles Johnson, „What Dizzee Rascal taught us about Blair's Britain“, *The Guardian*, 30. května 2007, <https://www.theguardian.com/music/musicblog/2007/may/30/whatdizzeerascaltaughtusa> (staženo 7. dubna 2022).

⁷⁷ „Examination of Witnesses (Questions 420–439)“ oficiální transkript Parlamentu Spojeného království, <https://publications.parliament.uk/pa/cm200607/cmselect/cmhaff/181/7020603.htm> (staženo 7. dubna 2022).

pojmenovala „ASBO Britain.“⁷⁸ Zkratka ASBO (*Anti-Social Behaviour Order*) odkazuje na takzvaný *Anti-social Behaviour Act*, tedy zákon přijatý v roce 2003, který měl reformovat městské prostředí, zejména pak oblasti pracující třídy v centrech velkých měst, které často obývali právě potomci afrických imigrantů. Tento zákon dal policii a soudům větší pravomoci zatýkat a trestat „nepřízřusobivé“ jednotlivce, kteří svým chováním nevyhovovali společenským normám.⁷⁹

O dva roky později představila New Labour další zákonný instrument, kterým podle mnohých přispěla ke zhoršení sociálního postavení britských černochoů a jejich kultury. Jednalo se o *Metropolitan Police Form 696*, tedy formulář, který pořadatelé společenských akcí museli vyplnit a odevzdat londýnské policii, jež následně měla právo nepovolit chystanou akci. Formulář byl kontroverzní mimo jiné tím, že ve vyplňovaných údajích museli pořadatelé uvádět skutečná jména hudebníků, jejich adresy a etnicitu, včetně žánru, který se chystali hrát a předpokládanou etnicitu posluchačů.⁸⁰ Tyto praktiky pokračovaly i po odchodu New Labour z vládních pozic. ASBO bylo sice v roce 2014 oficiálně zrušeno a nahrazeno CBO (*Criminal behaviour order*), to však do značné míry ASBO replikovalo.⁸¹ O pár let později byl nicméně, díky demonstracím v roce 2017, zrušen kontroverzní policejní formulář 696.⁸²

Liberálně-konzervativní koalice nicméně pod vedením Davida Camerona, jak již bylo zmíněno, začala ihned po svém nástupu v roce 2010 prosazovat politiku úspornosti, kterou podle Leea a Beeche rozkládala zbytky sociálně demokratických politik předchozí vlády Labouristů.⁸³ Úsporná opatření, trvající až do vlády Theresy May před volbami 2017, navíc nejvíce doléhala právě na černošské komunity, z nichž se zrodil žánr grime.⁸⁴ V těchto volbách stál proti konzervativní političce silně levicový Jeremy Corbyn, který dokázal díky odporu proti této politice a aktivnímu zastávání se práv menšin přilákat jak černošskou pracující třídu, tak mladé městské liberály, kteří s nimi sympatizovali. „Proto mám rád Jeremyho. Připadá mi, že chápe, čím si etnické minority prochází, stejně tak bezdomovci

---

⁷⁸ Jessica Perera, „The Politics of Generation Grime“, *Race & Class* 60, č. 2 (říjen 2018): 7.

⁷⁹ Cheraine Donalea Scott, „Policing Black Sound: Performing UK Grime and Rap Music under Routinised Surveillance“, *Soundings* 75, č. 75 (1. září 2020): 63.

⁸⁰ Scott 62.

⁸¹ „Criminal Behaviour Order“, webové stránky stránky The Crown Prosecution Service, 13. května 2020, <https://www.cps.gov.uk/legal-guidance/criminal-behaviour-orders> (staženo 8. dubna 2022).

⁸² Scott, *Policing Black Sound*, 62.

⁸³ Lee a Beech, *The Cameron—Clegg Government*, 112.

⁸⁴ Perera, *The Politics of Generation Grime*, 9.

a pracující třída.“⁸⁵ Nechal se slyšet jeden z nejznámějších britských raperů *Stormzy* s odkazem na Labouristického předsedu. „Viděl jsem nějakou hustou fotku z dob, kdy vedl kampaň proti Apartheidu a řekl jsem si: „Jo, líbí se mi tvoje energie““⁸⁶

Právě odlišná etnicita hudebníků, kteří se v předvolebním boji připojili k Labouristům, představuje nejzásadnější rozdíl mezi dvěma zkoumanými událostmi. Blairova strana cílila i pomocí showbyznysu na bílé středové voliče, pod vedením Corbyna se Labouristé vrátili k tradičnější pracující třídě, odrážející multietnickou podobu moderní Británie. Podle Toma Campbella and Homa Khaleeliho z levicově orientovaného plátku *The Guardian*, Tony Blair pro mnoho Britů symbolizoval v devadesátých letech naději v rovnoměrnější společnost, nakonec však pouze posílil kulturu sociální nerovnosti.⁸⁷ Toto tvrzení podporuje i fakt, že zatímco na konci tisíciletí bylo v deseti nejúspěšnějších kapelách v Británii pouze dvacet procent hudebníků se soukromou školou, o dvacet let později, v roce 2010, jich bylo již přes šedesát.⁸⁸ Soukromé školy jsou ve velké Británii záležitostí převážně vyšší střední třídy. Lze tedy tvrdit, že kromě konzervativní politiky úspornosti přispělo ke spojení představitelů grime, reprezentující černošskou pracující třídu, s Labouristy Jeremyho Corbyna v roce 2017 i vítězství bílými hudebníky podporovaných Labouristů ve volbách v roce 1997.

4. Britpop a Grime – atributy propojení

V závěrečné kapitole se práce bude věnovat samotnému propojení hudby s politikou na dvou zkoumaných příkladech. Nejprve je ale potřeba připomenout způsoby propojení hudby s politikou, které jsou zmíněné v první kapitole této práce. Konkrétně pak teorii Courtneyho Browna, která tvrdí, že politické vzkazy v hudbě mohou být přeneseny reprezentačním či asociačním způsobem. Na základě zkoumání obou období lze konstatovat, že politický vzkaz, který se oba politici snažili přenést a který je detailněji rozebrán v následujících podkapitolách, byl přenášen výhradně asociačním způsobem. U představitelů grime se sice objevil i reprezentační způsob, tedy zahrnutí přímých politických vzkazů do písní, nicméně se tomu tak stalo až po volbách v červnu 2017. I tak tyto vzkazy budou zkoumány, jelikož

---

⁸⁵ Sam Wolfson, „Stormzy: ‘My man Jeremy Corbyn! I dig what he says‘“, *The Guardian*, 21. května 2016, <https://www.theguardian.com/music/2016/may/21/stormzy-grime-skepta-kanye-drake> (staženo 8. dubna 2022).

⁸⁶ Wolfson, „Stormzy“, *The Guardian*, 2016.

⁸⁷ Tom Campbell a Homa Khaleeli, „Cool Britannia symbolised hope – but all it delivered was a culture of inequality“, *The Guardian*, 5. července 2017, <https://www.theguardian.com/inequality/commentisfree/2017/jul/05/cool-britannia-inequality-tony-blair-arts-industry> (staženo 10. dubna 2022).

⁸⁸ Jones, *Music, Politics and Identity*, 57.

mohou pomoci odhalit předchozí motivaci raperů zapojit se do volebního klání.

Nutno podotknout, že zatímco spojení hudebníků pod hlavičkou Grime4Corbyn zahrnovalo kromě veřejného přihlášení se k Labouristické straně také organizaci nejrůznějších akcí na podporu jejich lídra Jeremyho Corbyna, přímé propojení britpopu s New Labour bylo omezeno na velice málo veřejných vyjádření podpory. Mezi nejdůležitější patří moment pozvání Tonyho Blaira na předávání cen *Brit Awards 1996*, kterému v následujících podkapitolách bude věnována značná pozornost. V následující řádcích se bude analýza taktéž opírat o primární zdroje, a to především v případě Grime4Corbyn.

4.1 Změna

Politické strany nejen ve Spojeném království v předvolebních klání často pracují s tématem změny, obzvláště pokud se jedná o strany opoziční, snažící se dostat či vrátit do vládních pozic. Strana se ze zásady věci musí vyhradit oproti vládnoucí garnituře a prezentovat se jako nosič změny, aby přesvědčila voliče k tomu nepodpořit svými hlasy stávající politickou reprezentaci. Strana Labour v obou zkoumaných případech s tímto tématem silně pracovala. Zároveň se však musí politický subjekt pokusit vytvořit narativ, kterým tuto změnu obhájí. Jak píše Qassim Cassam, narativy nejsou konkrétní politické plány, nýbrž příběhy, pomocí nichž se strana snaží vysvětlit voličům, jaký je význam navrhovaných změn.⁸⁹ Podle Liama Byrneho se sociální demokracie napříč svou historií nejen ve Velké Británii definovala voláním po lepší budoucnosti, které ji odlišovalo od jejích konzervativních rivalů.⁹⁰ Právě budoucnost se tak stala stěžejním narativem obou zkoumaných kampaní.

4.1.1 Představa moderní Británie

Tony Blair v rozhovoru z března 2022 tvrdí, že Británie má problém definovat svůj příběh, jelikož většina jejích obyvatel žije v přesvědčení, že ty nejlepší časy jsou již za nimi. Odkazoval při tom na události druhé světové války a Churchillovu porážku nacismu. Blair se podle svých slov tento narativ pokoušel změnit a dát Britům vizi otevřené, tolerantní a inovativní Británie.⁹¹ Ve svých projevech i volebním programu sice před volbami v roce

---

⁸⁹ Quassim Cassam, „Why compelling narratives are the key to political success“ *The New Statesman*, 17. května 2021, <https://www.newstatesman.com/politics/2021/05/why-compelling-narratives-are-key-political-success> (staženo 10. dubna 2022).

⁹⁰ Liam Byrne, „How Jeremy Corbyn Brought Labour Back to the Future: Visions of the Future and Concrete Utopia in Labour's 2017 Electoral Campaign“, *British Politics* 14, č. 3 (září 2019): 265.

⁹¹ Michael Sheen a Tony Blair, „‘I tried to give Britain a different narrative’: Tony Blair and Michael Sheen in conversation“, *The New Statesman* 23. března 2022, <https://www.newstatesman.com/politics/a-dream-of-britain/2022/03/tony-blair-michael-sheen-interview> (staženo 10. dubna 2022).

1996 akcentoval svou představu Británie pod vedením New Labour jako moderní země hledící do budoucnosti, avšak svým spojením s britpopem a konkrétně skupinou *Oasis* nepřímě odkazoval na minulost.

Oasis totiž jako nejúspěšnější kapela své doby byla často přirovnávána ke kapele *The Beatles*, a to jak složením kapely (čtyři mladí hudebníci, s kytarami a bicími), tak hudebním stylem. Členové kapely také neskryvali to, že populární skupinou z šedesátých let byli inspirováni a řadili se mezi její časté posluchače.⁹² Když Blair, ještě jako opoziční lídr, předával na 16. ročníku populární soutěže *Brit Awards 1996* cenu za Mimořádný příspěvek hudbě Davidu Bowiemu, deklaroval ve svém proslovu, že britská hudba je zpět na svém pravém místě, na špičce světa. Odkazoval přitom právě na kapely šedesátých let jako byly *The Beatles*, *The Rolling Stones*, *The Clash* a podobně.⁹³

Není náhodou, že i samotné slovní spojení *Cool Britannia*, které se jako slogan s touto dobou neodmyslitelně pojí, a které bylo později rozvíjeno a aktivně podporováno i Blairovou vládou, bylo poprvé použito ve stejnojmenné písni od *Bonzo Dog Doo-Dah Band*, a to již v roce 1967.⁹⁴ Podle Laury Mayne se sice jednalo o povrchně inspirované heslo, nicméně i tak ho vláda využívala k reprezentaci Británie na mezinárodní scéně.⁹⁵ Zmíněný projev na předávání cen *Brit Awards* i pozdější prosazování sloganu *Cool Britannia* slouží jako dobré příklady toho, že Blair, ať již chtěně či nechtěně, představoval narativ o vzkvétající zemi a lepší budoucnosti, který se však do značné míry opíral o vzpomínky na minulost.

4.1.2 Konkrétní změny

Grime naopak, coby žánr založený na moderním syntetickém způsobu vytváření hudby, nemohl ze své podstaty na žádnou minulost odkazovat. Jeffrey Boakye jej definuje jako výkřik nespokojenosti vykováný z okraje společnosti v ohni post-Thatcherovské Blairovy Británie.⁹⁶ Právě nesouhlas se statusem quo byl klíčový pro spojení grime rapperů se silně

---

⁹² Tom Skinner, „Noel Gallagher on how ‚embarrassing‘ it was for Oasis to be compared to The Beatles“, *NME*, 17. listopadu 2021, <https://www.nme.com/news/music/noel-gallagher-on-how-embarrassing-it-was-for-oasis-to-be-compared-to-the-beatles-3097649> (staženo 10. dubna 2022).

⁹³ John Harris, „Stand by me: Politicians and Pop Stars Make Fast, If Fleeting, Friends, but What Makes These Opposites Attract?“, *RSA Journal* 163, č. 2 (2017): 26.

⁹⁴ Betsabé Navarro, „Creative Industries and *Britpop* : The Marketisation of Culture, Politics and National Identity“, *Consumption Markets & Culture* 19, č. 2 (3. březen 2016): 232.

⁹⁵ Laura Mayne, „The swinging 60s may be a fantasy, but the decade still casts today in a bad light“, *The Conversation*, 4. ledna 2017, <https://theconversation.com/the-swinging-60s-may-be-a-fantasy-but-the-decade-still-casts-today-in-a-bad-light-67395> (staženo 10. dubna 2022).

⁹⁶ Jeffrey Boakye, „A MUSICAL MOVEMENT“, *RSA Journal* 163, č. 4 (2017): 34.

levicovým Jeremym Corbynem. Ten, i pomocí projevů o „masivním potenciálu“, který Velká Británie má, ale který momentálně potlačuje vláda Konzervativní strany, nabízel svým voličům změnu v podobě konkrétních zásahů do britské ekonomiky ve prospěch chudší části obyvatel.⁹⁷

Corbyn představoval volby v roce 2017 jako možnost vybrat si mezi stávajícím uspořádáním země, ve které bohatí bohatnou na úkor chudších, nebo zvolit jeho stranu, která vytvoří férovější prostředí přizpůsobené potřebám společnosti 21. století. Labour si tím vytvářela obraz strany budoucnosti, která se vymezuje proti konzervativní nehybné přítomnosti.⁹⁸ Tento narativ navíc skvěle pasoval ke stranickému programu obsahující nástin nové ekonomické politiky založené na vládních zásadách a regulacích. Tento program byl v silném kontrastu s programem Konzervativní strany, který i díky návrhům jako opětovné legalizování honu na lišky, řada komentátorů označovala za zpátečnický.⁹⁹

Tony Blair i Jeremy Corbyn reprezentovali ve své době změnu. Oba politici zároveň dokázali vytvořit narativ, ve kterém představovali svou stranu jako nositele lepší budoucnosti. Lišili se však prezentovaným obrazem změny. Ačkoliv Tony Blair souhlasí s tím, že lidé v roce 2017 volali po změně, kterou by Labour měla nabízet, neshodne se s Corbynem na její podobě. Podle Blaira představoval Corbyn příliš radikální změnu, která sice inspirovala značnou část voličů, mnohem větší část však odrazovala.¹⁰⁰ Tento pohled jde ruku v ruce s obrazem změny v Blairově centristickém podání, které ve své době úspěšně nabídl voličům.

4.2 Mladí

Mladí lidé byli skutečně z politiky do jisté míry zhnuseni a mnoho z nich ve volbách v letech 1997 a 2017 volilo poprvé nebo po dlouhé odluce od politického života. Jedním z hlavních důvodů pocitu zklamání voličů z mladé věkové skupiny byl pocit jejich nedostatečné politické reprezentace. V devadesátých letech sehrála největší roli ve vytváření tohoto pocitu dlouholetá vláda Konzervativní strany. Oproti Margaret Thatcher a Johnu Majorovi představoval Tony Blair mladou krev politiky i přesto, že byl jen o deset let mladší než jeho předchůdce v premiérském křesle. I tento rozdíl však působil na mladé voliče. Blair byl

---

⁹⁷ Byrne, *How Jeremy Corbyn Brought Labour Back to the Future*, 259.

⁹⁸ Byrne, 259.

⁹⁹ Byrne, 251.

¹⁰⁰ Sheen a Blair, „I tried to give Britain a different narrative“, *The New Statesman*, 2022.

„mladý, nešedivý a ne Konzervativec,“ poznamenává Spisovatel Matthew Wright „Volil bych ho už jen kvůli těmhle třem kvalitám.“¹⁰¹

V roce 2017 byla účast mladých ve volbách také značně poznamenána předchozím volebním obdobím, i když v jiném kontextu. Konkrétně byla ovlivněna úspěchem Liberální strany pod vedením v té době velmi populárního Nicka Clegga ve volbách roce 2010. Podle Liama Younga právě jeho nesplněné sliby, jako například zrušení univerzitních poplatků, které se za jeho vlády s Konzervativci naopak razantně navýšily, vedli k všeobecnému zklamání mladých lidí politikou.¹⁰² Druhým velkým zklamáním pro mladé bylo referendum o Brexitu, ve kterém právě mladá generace nejčastěji volila setrvání v Unii. Mezi nejmladšími voliči ve věku 18-24 let možnost setrvání volilo přes 73 % zúčastněných.¹⁰³ Spojené království jako celek však rozhodlo pro odchod z EU, a to i díky dlouhodobé nízké účasti mladých v politickém procesu země.

4.2.1 Blair a Corbyn jako magnet na mladé voliče

Ve stejný večer, kdy Tony Blair předával cenu Davidu Bowiemu v roce 1996, vyhrála kapela Oasis tři ceny a stala se nejúspěšnější kapelou roku. Když si Noel Gallagher přebíral cenu za nejlepší britskou kapelu, prohlásil do mikrofonu, že v této místnosti je pouze sedm lidí, kteří dávají naději mladým. Po vyjmenování sebe a svých kolegů z kapely zmínil jako posledního právě přítomného Tonyho Blaira.¹⁰⁴ Toto prohlášení vyvolalo aplaus a všeobecné nadšení v sále. Obdobně britský rapper AJ Tracey na propagačním videu zveřejněném na oficiálním účtu strany Labour před volbami v roce 2017 vzkazuje, že podle něj společnost potřebuje Labouristickou vládu, která by dodala naději mladým lidem, dala jim šanci do budoucnosti a že Jeremy Corbyn je ten člověk, který to zvládne.¹⁰⁵ Na obou příkladech je zjevné, že naděje pro mladé lidi byla velmi důležitým poselstvím přenášeným v kontextu propojení hudebníků se stranou Labour.

Ostatně oba zmínění předsedové v obou případech ve svých veřejných projevech s tématem

---

¹⁰¹ Rachel, *Don't Look Back In Anger*, 87.

¹⁰² Liam Young, *Rise: How Jeremy Corbyn Inspired the Young to Create a New Socialism*, (New York: Simon & Schuster, Limited, 2018), 44.

¹⁰³ „EU referendum: The result in maps and charts“, *BBC News*, 8. června 2021, <https://www.bbc.com/news/uk-politics-36616028> (staženo 9. dubna 2022).

¹⁰⁴ Oasis Media Archive, „Oasis - 1996-02-19 - Brit Awards Uncut, Earls Court, London, England“, YouTube, <https://youtu.be/xMJMYrGrNTA>, 5:12-5:32 (staženo 9. dubna 2022).

¹⁰⁵ The Labour Party (@UKLabour), „Grime artist @ajtracey is voting Labour to tackle the housing crisis. If you're with him RT now“, Twitter, 29. května 2017, <https://twitter.com/UKLabour/status/869220809822187520> (staženo 9. dubna 2022).

mládí značně pracovali. Tony Blair ve svém druhém proslovu ke straně coby její předseda pronesl na stranické konferenci v Brightonu v roce 1995 řeč o „mladé zemi“, která nebude pouze vzpomínat na svou zašlou slávu, ale aktivně budovat svou budoucnost.¹⁰⁶ Ve svém volebním programu, v části představující novou podobu Labour, se strana chlubila tím, že byla zaplavena (sic!) mladými lidmi a měla pod sebou nejrychleji rostoucí mládežnickou organizaci jakékoliv politické strany v západním světě.¹⁰⁷

Také Jeremy Corbyn se na mladé lidi zaměřil bezprostředně po svém nástupu do čela strany. Ve svém vítězném projevu na stranické konferenci v Londýně v září 2015 přiznal, že „médiá i mnozí z nás jednoduše nerozumí názorům mladých v naší zemi. Jsou od nás odvrácení a zhnuseni tím, jak se politika provádí. To musíme změnit.“¹⁰⁸ Stejně poselství předával i ve spojení s grime představiteli, když v rozhovoru s jedním z nejposlouchanějších rapperů JME opakovaně připomínal, že je důležité, aby se lidé, a zejména pak mladí lidé, registrovali k volbám.¹⁰⁹ Podle spisovatele Liama Younga právě grime rappeři dokázali komunikovat Corbynovy politické návrhy mladým lidem a ukazovat jim, čím jsou pro ně relevantní.¹¹⁰

Jak pro Tonyho Blaira, tak Jeremyho Corbyna bylo stěžejní, aby dokázali přesvědčit mladé voliče přijít k volbám a volit stranu Labour. To se v obou případech povedlo. Podle statistických údajů a volebních výsledků zaznamenaly volby v roce 1997 a 2017 největší nárůst mladých voličů volící stranu Labour za posledních 50 let.¹¹¹ V roce 2017 se dokonce k volbám v den hlasování registrovalo v nejmladší věkové skupině bezmála dvakrát více lidí nežli ve volbách minulých v roce 2015 nebo k referendu o EU v červnu 2016.¹¹² Novinové články, reflektující zmiňované volby, pracovaly v obou případech s termínem *Youthquake*, pocházejícím z šedesátých let, vystihujícím významné zapojení mladých lidí do společenského života země. V roce 2017 byl dokonce tento termín označen Oxfordským slovníkem za slovo roku.¹¹³ Zatímco Tony Blair využíval k oslovení mladých svou image

---

¹⁰⁶ Tony Blair „Leader’s speech, Brighton 1995“ British Political Speech, <http://www.britishpoliticalspeech.org/speech-archive.htm?speech=201> (staženo 10. dubna 2022).

¹⁰⁷ Volební program Labouristické strany v roce 1997.

¹⁰⁸ Young, *Rise*, (2018),15.

¹⁰⁹ i-D, „When JME Met Jeremy Corbyn“, YouTube, https://youtu.be/A-rxp_QwjmQ, 7:35-7:42 (staženo 10. dubna 2022)

¹¹⁰ Young, *Rise*, 46.

¹¹¹ James Sloam a Matt Henn, *Youthquake 2017: The Rise of Young Cosmopolitans in Britain* (Cham: Springer International Publishing, 2019), 101.

¹¹² Young, *Rise*, 47.

¹¹³ „‘Youthquake’ declared word of the year by Oxford Dictionaries“ *BBC News*, 15. prosince 2017, <https://www.bbc.com/news/uk-42361859> (staženo 10. dubna 2022).

mladého lídra, posílenou podporou hudebníků, Jeremy Corbyn, i prostřednictvím grime představitelů, oslovoval mladé lidi konkrétními levicovými politickými návrhy.

4.3 Osobnosti předsedů

Jak lze pochopit z výše uvedených příkladů veřejné podpory hudebníky, málokdy se v samotných prohlášeních objevuje samotná strana Labour. Noel Gallagher na slavnostním večeru nepodpořil Labouristy, nýbrž jejich předsedu Tonyho Blaira. Stejně tak se výzva mladým jít k volbám v roce 2017 sdílela na Twitteru pod hashtagem #Grime4Corbyn, nikoliv #Grime4Labour. Tento hashtag byl dokonce v den vydání volebního programu sdílen častěji nežli stranou oficiálně vytvořený hashtag #LabourManifesto.¹¹⁴ Jelikož Blair i Corbyn byli výraznými osobnostmi, vyvstává otázka, do jaké míry se jednalo ze strany hudebníků o promyšlenou podporu strany Labour a do jaké míry šlo pouze o vyjádření sympatií k jejich populárním předsedům. Následující podkapitoly budou krom této otázky zkoumat i jakou roli hrály v podpoře sympatie ke straně Labour či antipatie ke Konzervativní straně.

4.3.1 Blairovo charisma

V úvodní kapitole práce byl představen termín celebrity politika (*Celebrity Politician*) a jako příklad byl uveden právě Tony Blair. Označení Blaira za celebrity novinářka Joanna Coles přisuzuje jeho schopnosti propojovat různé světy, a to konkrétně hudby, filmu a literatury s politikou.¹¹⁵ Labouristický předseda se často potkával s důležitými osobami zábavního průmyslu. Ještě coby opoziční politik pozval frontmana populární kapely Pulp Damona Albarna do Dolní sněmovny, kde spolu popíjeli gin s tonikem.¹¹⁶ Setkáváními podobným tomuto si Blair velice pečlivě budoval image celebrity, i díky níž byl pozván na zmiňované předávání cen *Brit Awards 1996*.

Právě po tomto večeru se jeho PR specialisti snažili získat oficiálnější podporu Oasis prostřednictvím jejich hlavního manažera a ředitele hudebního vydavatelství Creation Records Alana McGeeho. Jelikož McGee sám pocházel z prostředí pracující třídy, choval

---

¹¹⁴ Philip Maughan, „How Grime Fell in Love with Jeremy“, *The New Statesman*, 8. srpna 2017, <https://www.newstatesman.com/culture/music-theatre/2017/08/how-grime-music-fell-love-jeremy-corbyn> (staženo 10. dubna 2022).

¹¹⁵ Stryker McGuire, „This time I’ve come to bury Cool Britannia“, *The Guardian*, 29. března 2009, <https://www.theguardian.com/politics/2009/mar/29/cool-britannia-g20-blair-brown> (staženo 10. dubna 2022).

¹¹⁶ Harris, *Stand by me*, 26.

k Labouristické straně značnou náklonnost, a rozhodl se zasáhnout do volebního boje.¹¹⁷ Toto propojení podle vedoucího vztahů s veřejností kapely Oasis Andyho Saunderse bylo vzájemně výhodné. Tony Blair podle něj velmi chytře využil vydavatelství jako příklad toho, na jaké odvětví ekonomiky se New Labour bude ve vládě zaměřovat. Podle Kate Oakley právě zaměření se na kreativní průmysl byl jedním z hlavních vzkazů strany v té době.¹¹⁸ Creation Records tím nicméně podle Saunderse získalo obrovské mediální pokrytí a díky propojení s budoucím premiérem Blairem se Oasis dostali do „centra kulturního programu země.“¹¹⁹

Brzy však z nově zvolené vlády přišlo vystřízlivění a tím skončilo i PR propojení zúčastněných stran. I kvůli výsledkům vlády, jako bylo například zavedení studentských poplatků na univerzitách nebo snižující se dostupnost sociální podpory, se necelý rok po volbách na obálce hudebního týdeník NME objevil Blairův obličej se slovy „Měli jste někdy pocit, že jste byli podvedeni?“¹²⁰ V roce 2016 Noel Gallagher zpětně reflektoval svou podporu větou: „To že jsem řekl? Wow! To je střelený. Nevadí. Pravděpodobně jsem byl úplně zhulený.“¹²¹

4.3.2 Corbynova upřímnost

Prvním veřejným projevem náklonnosti k silně levicovému Labouristickému předsedovi z řad představitelů žánru grime byl v dubnu 2016 tweet 19letého rappera z jižního Londýna MC Novelist. Corbyn byl v té době pod tlakem své strany kvůli špatnému výkonu během kampaně před referendem o EU a čelil výzvám k rezignaci na post předsedy strany. Novelist ve svém příspěvku na sociální síti vyzval Corbyna, aby nerezignoval, protože Mandem (slang pocházející z karibského nářečí znamenající mužstvo nebo parta) ho potřebuje.¹²² Krátce před volbami vydal Novelist krátkou esej v magazínu PUSH, ve kterém připouští, že je zastáncem Jeremyho Corbyna, nikoliv však proto, že by ho zajímala strana Labour, ale protože ví, že Corbyn je na rozdíl od jiných politiků slušný.¹²³ Novelist svým tweetem rozjel

---

¹¹⁷ Betsabé Navarro, „Creative Industries and *Britpop* : The Marketisation of Culture, Politics and National Identity“, *Consumption Markets & Culture* 19, č. 2 (3. březen 2016), 235.

¹¹⁸ Kate Oakley, „Not So Cool Britannia: The Role of the Creative Industries in Economic Development“, *International Journal of Cultural Studies* 7, č. 1 (březen 2004), 68.

¹¹⁹ Creation Records, „Creation Records and the birth of New Labour“, YouTube, <https://youtu.be/74HWf4sBULs>, 5:00-5:13 (staženo 10. dubna 2022).

¹²⁰ Harris, *Stand by me*, 27.

¹²¹ Rachel, *Don't Look Back In Anger*, 207.

¹²² Hancox, *Inner City Pressure*, 227.

¹²³ Maughan, *How Grime Fell in Love with Jeremy*.

vlnu podpory, která se dostala až k jednomu z nejméně známých a nejvýraznějších rapperů Jamiemu Adenugovi, známému pod zkratkou JME. Ten před rozhovorem s Corbynem mimo jiné řekl, že zatím z toho, co o něm ví, se mu zdá velmi upřímný a připadá si jako, že „je na cestě potkat jednoho z máminých kamarádů.“¹²⁴ Tento pocit autentičnosti a upřímnosti se objevoval skoro ve všech rozhovorech s Corbynovými podporovateli a hrál významnou roli ve spojení strany Labour s žánrem grime.

Ještě více se tento dojem utvrdil pár dní po volbách, když 14. června 2017 došlo k tragickému požáru 24patrové bytové věže Grenfell Tower v jižním Londýně. Rapper AJ Tracey, který z této části Londýna pochází se nechal slyšet, že zatímco premiérka May přijela na místo s takovou ochrankou, že se k ní nemohl nikdo ani přiblížit, Corbyn přijel mezi lidi promluvit si s nimi o tragédii.¹²⁵ I díky této bezprostřednosti si v témže roce politik vysloužil vystoupení na jednom z největších britských hudebních festivalů Glastonbury. V jeho průběhu bylo Corbynovu jméno opakovaně skandováno do rytmu známé písně Seven Nation Army.¹²⁶ Nejednalo se však o jedinou příležitost, kdy se jednoduché ale chytivé „Oh, Jeremy Corbyn!“ skandovalo. Tento zpěv se objevoval po celou dobu kampaně, a to po celé Británii.¹²⁷ Opět se však jednalo o zpívání jména Jeremyho Corbyna, nikoliv o přímou podporu strany Labour.

Na stejném festivalu vystoupil pravděpodobně nejúspěšnější britský rapper současnosti Stormzy. I v průběhu jeho představení bylo slyšet skandování Corbynova jména. Stormzy, podobně jako jiní představitelé grime, v roce 2017 Corbyna ve volbách podpořil, nicméně se později postavil spíše do pozice proti Konzervativní straně nežli pro stranu Labouristickou. Na předávání cen *Brit Awards 2018* vystoupil s emocemi nabitým volným stylem rapování, ve kterém se dožaduje po premiérce Therese May peněz za zničenou věž Grenfell a nazývá ji i Konzervativní stranu zločinci.¹²⁸ Podobné naladění proti konzervativní vládě se mezi rappery objevovalo poměrně často. Není tedy náhodou, že Aj Tracey ve svém propagačním videu strany Labour zakončuje svůj vzkaz slovy: „Its a Corbyn thing. Not

---

¹²⁴ i-D, „When JME Met Jeremy Corbyn“, YouTube, https://youtu.be/A-rxp_QwjmQ, 0:30-0:34 (staženo 10. dubna 2022)

¹²⁵ Maughan, *How Grime Fell in Love with Jeremy*.

¹²⁶ L P, „'Oh, Jeremy Corbyn!' Chant Glastonbury Compilation“, YouTube, <https://youtu.be/i1zLoG6YeA4>, 0:00-0:30 (staženo 10. dubna 2022)

¹²⁷ Guardian News, „'Oh, Jeremy Corbyn!': how the Labour chant all started“, YouTube, https://youtu.be/T4_Yrwb4rh8, 0:00-1:26 (staženo 22. dubna 2022).

¹²⁸ Stormzy, „STORMZY – BLINDED BY YOUR GRACE PT.2 & BIG FOR YOUR BOOTS [LIVE AT THE BRITs '18]“, YouTube, <https://youtu.be/ReY4yVkoDc4>, 2:28-2:38 (staženo 10. dubna 2022).

a Tory thing.“¹²⁹ Tedy vzkazem podporujícím Jeremyho Corbyna, nikoliv stranu Labour a explicitně odmítajícím Konzervativní stranu.

Závěr

Po zpracované analýze, zasazené do dobových kontextů, dochází práce k závěrům ohledně okolností propojení hudební scény s politickou reprezentací ve Velké Británii. V prvních kapitolách text objevuje, že obě zmíněná propojení spolu do značné míry souvisí. I s přihlédnutím k vědecké zásadě, že korelace neimplikuje kauzalitu, lze na základě analýzy tvrdit, že vítězství Tonyho Blaira ve volbách v roce 1997 přispělo k podpoře Jeremyho Corbyna hudebníky z řad žánru grime v roce 2017. Blairova strana po zvolení do vládních pozic nastavila kurz politiky znevýhodňující právě budoucí grime představitele, za které se Corbyn později postavil. Oba fenomény se nicméně z pochopitelných důvodů značně liší. Nejvýraznějším rozdílem je forma, kterou hudebníci podporu vyjadřovali. Zatímco Tony Blair dokázal obratně využít rozpoložení hudebníků a země jako celku ve svůj vlastní prospěch, Corbynova podpora byla více založena na snaze interpretů zasáhnout do předvolebního boje a ukončit vládu Konzervativní strany, kterou právem vnímali jako nevýhodnou pro sebe i své příznivce pocházející z podobného prostředí.

Z autorova bádání dále vychází, že ačkoliv se obě propojení odehrála za odlišných socio-ekonomických i politických podmínek, oba fenomény sdílí tři podstatné atributy, díky kterým k propojení došlo. V obou případech hudebníci upřednostnili Labouristickou stranu oproti straně Konzervativní, jelikož pro ně představovala změnu jak ve způsobu vládnutí, tak v příslibu jiné, lepší budoucnosti. Tony Blair i Jeremy Corbyn zároveň skrze představitele dobově nejúspěšnějších žánrů britpopu a grime obratně cílili na mladé voliče, kteří měli potenciál významně ovlivnit výsledek voleb. V poslední řadě samotné sympatie k oběma zmíněným předsedům hrály nenahraditelnou roli v ochotě hudebníků podpořit právě Labouristickou stranu. Právě v tomto posledním bodě práce přináší největší poznatek bádání, jelikož dokazuje, že ačkoliv by se mohlo se zdát, že hudbu a politiku ve Velké Británii na přelomu století spojovala Labouristická strana, ve skutečnosti byli nositeli spojení konkrétní politici Tony Blair a Jeremy Corbyn.

Všechny zmíněné vlastnosti jsou klíčové pro pochopení propojení hudebníků s vysokou

---

¹²⁹ The Labour Party (@UKLabour), „Grime artist @ajtracey is voting Labour to tackle the housing crisis. If you're with him RT now“, Twitter, 29. května 2017, <https://twitter.com/UKLabour/status/869220809822187520> (staženo 9. dubna 2022).

politikou v současné Británii, jelikož odpovídají na výzkumnou otázku, za jakých okolností k takovému propojení dochází. Práce měla kvůli komplexnosti společnosti nevyhnutelně i své limity, například u hledání příčin propojení. Zejména u případu britpopu, kdy se jednalo spíše o Blairovo využití společenské atmosféry nežli o konkrétní podporu hudebníků, autor často narážel na nedostatečné množství zdrojů a příkladů vyjádření podpory pro Tonyho Blaira. Na tomto místě lze nicméně konstatovat, že cíle práce bylo dosaženo, neboť pomocí analýzy primárních a sekundárních zdrojů došla práce k závěrům a odpovědím stanoveným v úvodu.

Summary

After an elaborate analysis, set in contemporary contexts, the thesis draws conclusions about the circumstances of the music scene's connection with political representation in Great Britain. In the first chapters, the text discovers that the two connections mentioned are to some extent related. While considering the scientific principle that correlation does not imply causation, it could be argued, based on academic research, that Tony Blair's victory in the 1997 election contributed to the support for Jeremy Corbyn by musicians from the grime genre in 2017. Blair's party, once elected to government, set a policy course that disadvantaged the very future grime performers that Corbyn stood up for. However, the two phenomena are still different for obvious reasons. The most striking difference is the form in which the musicians expressed their support. While Tony Blair was able to deftly exploit the state of mind of musicians and the country as a whole to his own advantage, Corbyn's support was based more on the performers' desire to intervene in the run-up to the election and to end a Conservative Party government they rightly perceived as disadvantageous to themselves and their supporters from similar backgrounds.

The author's research further suggests that although each link took place under different socio-economic and political conditions, the two phenomena share three essential attributes that made the link happen. In both cases, the musicians preferred the Labour Party to the Conservative Party because it represented for them a change in both the way the country was governed and the promise of a different, better future. At the same time, both Tony Blair and Jeremy Corbyn, through representatives of the most successful genres of Britpop and grime at the time, skilfully targeted young voters who had the potential to significantly influence the outcome of the election. In the last analysis, sympathy for the two chairmen in question played an irreplaceable role in the willingness of musicians to support the Labour Party. It

is on this last point that the thesis provides the greatest insight of the research as it demonstrates that although it would appear that music and politics in the UK at the turn of the century were linked by the Labour Party, in fact it was concrete politicians Tony Blair and Jeremy Corbyn who were the bearers of the connection.

All of these characteristics are key to understanding the connection between musicians and high politics in contemporary Britain, as they answer the research question of under what circumstances such connections occur. Inevitably, the work had its limitations due to the society's complexity, for example in the search for the causes of the connections. In particular, in the case of Britpop, which was more about Blair's use of the social atmosphere than specific statements by musicians, the author often dealt with the lack of sources and examples of support for Tony Blair. However, at this point it can be stated that the aim of the thesis has been achieved, as through the analysis of primary and secondary sources the work has reached the conclusions and answers set out in its introduction.

Použitá literatura

Primární zdroje:

„Examination of Witnesses (Questions 420–439)“ oficiální transkript Parlamentu Spojeného království,

<https://publications.parliament.uk/pa/cm200607/cmselect/cmhaff/181/7020603.htm>

(staženo 7. dubna 2022).

§ 17, odst. 3, Ústavní zákon č. 2/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., Listina základních prav a svobod, <https://www.psp.cz/docs/laws/listina.html> (staženo 22. února 2022)

Dizze Rascal „Hold Ya Mouf“ text písně, <https://genius.com/Dizzee-rascal-hold-ya-mouf-lyrics> (staženo 7. dubna 2022).

Guardian News, „'Oh, Jeremy Corbyn!': how the Labour chant all started“, YouTube, https://youtu.be/T4_Yrwb4rh8, 0:00-1:26 (staženo 22. dubna 2022).

Ice Cube „Gangsta Rap Made Me Do It“ rozbor textu, <https://genius.com/Ice-cube-gangsta-rap-made-me-do-it-lyrics> (staženo 25. února 2022).

i-D, „When JME Met Jeremy Corbyn“, YouTube, https://youtu.be/A-rxp_QwjmQ, 7:35-7:42 (staženo 10. dubna 2022).

L P, „'Oh, Jeremy Corbyn!' Chant Glastonbury Compilation“, YouTube, <https://youtu.be/i1zLoG6YeA4>, 0:00-0:30 (staženo 10. dubna 2022)

Oasis Media Archive, „Oasis - 1996-02-19 - Brit Awards Uncut, Earls Court, London, England“, YouTube, <https://youtu.be/xMJMYrGrNTA>, 5:12-5:32 (staženo 9. dubna 2022).

The Labour Party (@UKLabour), „Grime artist @ajtracey is voting Labour to tackle the housing crisis. If you're with him RT now“, Twitter, 29. května 2017, <https://twitter.com/UKLabour/status/869220809822187520> (staženo 9. dubna 2022).

Tony Blair „Leader's speech, Brighton 1995“ British Political Speech, <http://www.britishpoliticalspeech.org/speech-archive.htm?speech=201> (staženo 10. dubna 2022).

Sekundární zdroje:

literatura:

Arday, Jason. *Cool Britannia and Multi-Ethnic Britain: Uncorking the Champagne Supernova*. 1. vyd. Abingdon, Oxon ; New York, NY : Routledge, 2020.: Routledge, 2019. <https://doi.org/10.4324/9781315440644>.

Boakye, Jeffrey. „A musical movement“, *RSA Journal* 163, č. 4 (2017): 34-37.

Bogdanor, Vernon. „The Historic Legacy of Tony Blair“. *Current History* 106, č. 698 (1. března 2007): 99–105. <https://doi.org/10.1525/curh.2007.106.698.99>.

Brown, Courtney. *Politics in Music: Music and Political Transformation from Beethoven to Hip-Hop*. 1. ed. Atlanta, Ga: Farsight Press, 2007.

Byrne, Liam. „How Jeremy Corbyn Brought Labour Back to the Future: Visions of the Future and Concrete Utopia in Labour’s 2017 Electoral Campaign“. *British Politics* 14, č. 3 (září 2019): 250–68. <https://doi.org/10.1057/s41293-019-00123-6>.

Clarke, Harold D., Matthew Goodwin, a Paul Whiteley. *Brexit: Why Britain Voted to Leave the European Union*. Cambridge: Cambridge University Press, 2017. <https://doi.org/10.1017/9781316584408>.

Drulák, Petr. *Jak zkoumat politiku: kvalitativní metodologie v politologii a mezinárodních vztazích*. Praha: Portál, 2008.

Fée, David, a Romain Garbaye. „Revue Française de Civilisation Britannique, XX-3“. *Revue Française de Civilisation Britannique*, 2015, 294.

Garratt, James. *Music and Politics: A Critical Introduction*. 1. vyd. Cambridge University Press, 2018. <https://doi.org/10.1017/9781139505963>.

Goehr, Lydia. „Political Music and the Politics of Music“. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 2021, 15.

Hancox, Dan. *Inner City Pressure: The Story of Grime*. London: William Collins, 2018.

Harris, John. „Stand by me: Politicians and Pop Stars Make Fast, If Fleeting, Friends, but What Makes These Opposites Attract?“, *RSA Journal* 163, č. 2 (2017): 26-29.

Jones, Rhian E. „Music, Politics and Identity: From Cool Britannia to Grime4Corbyn“, *Soundings: A journal of politics and culture* 67 (zima 2018): 50-61.

Lee, Simon, a Matt Beech, ed. *The Cameron—Clegg Government*. London: Palgrave Macmillan UK, 2011. <https://doi.org/10.1057/9780230305014>.

Mahoney, James, a Dietrich Rueschemeyer, ed. *Comparative Historical Analysis in the Social Sciences*. 1. vyd. Cambridge University Press, 2003. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511803963>.

Meyer, Thomas, a Lewis P. Hinchman. *Media Democracy: How the Media Colonize Politics*. Cambridge, UK: Polity Press ; Malden, MA : Blackwell, 2002.

Navarro, Betsabé. „Creative Industries and Britpop : The Marketisation of Culture, Politics and National Identity". *Consumption Markets & Culture* 19, č. 2 (3. březen 2016): 228–43. <https://doi.org/10.1080/10253866.2015.1068168>.

Oakley, Kate. „Not So Cool Britannia: The Role of the Creative Industries in Economic Development". *International Journal of Cultural Studies* 7, č. 1 (březen 2004): 67–77. <https://doi.org/10.1177/1367877904040606>.

Perera, Jessica. „The Politics of Generation Grime". *Race & Class* 60, č. 2 (říjen 2018): 82–93. <https://doi.org/10.1177/0306396818797268>.

Quinn, Thomas. „Revolt on the Left: Labour in Opposition". *In None Past the Post*, 34–57. Manchester University Press, 2018. <https://doi.org/10.7228/manchester/9781526133281.003.0002>.

Rachel, D. *Don't Look Back In Anger: The rise and fall of Cool Britannia, told by those who were there*. Orion, 2019. <https://books.google.cz/books?id=MxZ2DwAAQBAJ>.

Scott, Cheraine Donalea. „Policing Black Sound: Performing UK Grime and Rap Music under Routinised Surveillance". *Soundings: A journal of politics and culture* č. 75 (1. září 2020): 55–65. <https://doi.org/10.3898/SOUN.75.03.2020>.

Sloam, James, a Matt Henn. *Youthquake 2017: The Rise of Young Cosmopolitans in Britain*. Cham: Springer International Publishing, 2019. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-97469-9>.

Street, John. „Celebrity Politicians: Popular Culture and Political Representation". *The British Journal of Politics and International Relations* 6, č. 4 (listopad 2004): 435–52. <https://doi.org/10.1111/j.1467-856X.2004.00149.x>.

Street, John. „‘Fight the Power’: The Politics of Music and the Music of Politics". *Government and Opposition* 38, č. 1 (2003): 113–30. <https://doi.org/10.1111/1477-7053.00007>.

Neodborná periodika a webové stránky:

„‘Youthquake’ declared word of the year by Oxford Dictionaries“ *BBC News*, 15. prosince 2017, <https://www.bbc.com/news/uk-42361859> (staženo 10. dubna 2022).

„Criminal Behaviour Order“, webové stránky stránky The Crown Prosecution Service, 13. května 2020, <https://www.cps.gov.uk/legal-guidance/criminal-behaviour-orders> (staženo 8. dubna 2022).

„EU referendum: The result in maps and charts“, *BBC News*, 8. června 2021, <https://www.bbc.com/news/uk-politics-36616028> (staženo 9. dubna 2022).

„General Election 2017: full results and analysis“ oficiální stránky House of Commons Library, 29. ledna 2019, <https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/cbp-7979/> (staženo 15. dubna 2022).

„General election 2017: Why did Theresa May call an election?“, *BBC News*, 9. června 2017, <https://www.bbc.com/news/election-2017-40210957> (staženo 22. dubna 2022).

„Historical Acts of Cultural Diplomacy“ Academy for Cultural Diplomacy, https://www.culturaldiplomacy.org/academy/index.php?en_historical-acts-of-cd (staženo 25. února 2022)

„Nostalgia – is it what it used to be?“, YouGov a The 7 Stars, průzkum veřejného mínění (6. listopadu 2019): 9

„Reflecting a changing Britain in a changing world“ agentura Ipsos MORI, listopad 2017, <https://www.ipsos.com/sites/default/files/ct/publication/documents/2017-11/reflecting-a-changing-britain-in-a-changing-world.pdf> (staženo 9. dubna 2022).

„Results and turnout at the EU referendum“ oficiální výsledky britského referenda o setrvání v EU, The Electoral Commission, 16. července 2019, <https://www.electoralcommission.org.uk/who-we-are-and-what-we-do/elections-and-referendums/past-elections-and-referendums/eu-referendum/results-and-turnout-eu-referendum> (staženo 9. dubna 2022).

„Spice Girls number ones“, stránka Number ones mapující britské hity, <https://www.number-ones.co.uk/singles/Spice-Girls-number-ones.html> (staženo 23. března 2022).

„The state of the nation“ agentura Ipsos MORI, průzkum veřejného mínění, prosinec 2018, <https://www.ipsos.com/sites/default/files/ct/news/documents/2018->

12/ipsosmori_stateofthenation_report2018_webversion.pdf_v2.pdf (staženo 25. března 2022).

„Time with Tunes: How Technology is Driving Music Consumption“ Nielsen, 2. listopadu 2017, <https://www.nielsen.com/us/en/insights/article/2017/time-with-tunes-how-technology-is-driving-music-consumption/> (staženo 22. února 2022)

„Trends in the UK economy“ webová stránka Office for National Statistics, 27. února 2015, <https://www.ons.gov.uk/economy/economicoutputandproductivity/productivitymeasures/articles/trendsintheukeconomy/2015-02-27> (staženo 23. března 2022).

„Young British Artists (YBAs)“ webová stránka galerie Tate, <https://www.tate.org.uk/art/art-terms/y/young-british-artists-ybas> (staženo 25. března 2022)

Aldrick, Pjilip. „1990s Lesson: Recession Is The Price of Curbing U.K. Inflation“ *Bloomberg*, 19. února 2022, <https://www.bloomberg.com/news/articles/2022-02-19/1990s-lesson-recession-is-the-price-of-curbing-u-k-inflation> (staženo 23. března 2022).

Campbell, Tom. a Khaleeli, Homa. „Cool Britannia symbolised hope – but all it delivered was a culture of inequality“, *The Guardian*, 5. července 2017, <https://www.theguardian.com/inequality/commentisfree/2017/jul/05/cool-britannia-inequality-tony-blair-arts-industry> (staženo 10. dubna 2022).

Cassam, Quassim. „Why compelling narratives are the key to political success“ *The New Statesman*, 17. května 2021, <https://www.newstatesman.com/politics/2021/05/why-compelling-narratives-are-key-political-success> (staženo 10. dubna 2022).

Creation Records, „Creation Records and the birth of New Labour“, YouTube, <https://youtu.be/74HWf4sBULs>, 5:00-5:13 (staženo 10. dubna 2022).

Duffy, Bobby. Hewlett, Kirstie. a další. „Divided Britain?“, *The Policy Institute, King's College London*, září 2019, <https://www.kcl.ac.uk/policy-institute/research-analysis/divided-britain> (staženo 9. dubna 2022).

Grice, Andrew. „Jeremy Corbyn apologises on behalf of Labour for ‘disastrous decision’ to join Iraq War“, *The Independent*, 6. července 2016, <https://www.independent.co.uk/news/uk/politics/jeremy-corbyn-chilcot-report-iraq-war-inquiry-apology-tony-blair-labour-party-a7123461.html> (staženo 10. dubna 2022).

Harris, John. „Cool Britannia: Where did it all go wrong?“ *The New Statesman* 1. května

2017, <https://www.newstatesman.com/politics/2017/05/cool-britannia-where-did-it-all-go-wrong> (staženo 24. března 2022).

Johnson, Miles. „What Dizzee Rascal taught us about Blair’s Britain“, *The Guardian*, 30. května 2007, <https://www.theguardian.com/music/musicblog/2007/may/30/whatdizzeerascaltaughtusa> (staženo 7. dubna 2022).

Kollewe, Julia. „The last recession in 1990/1991“, *The Guardian*, 23. ledna 2009, <https://www.theguardian.com/business/gallery/2009/jan/22/recession-margarethatcher> (staženo 23. března 2022).

Lee, Simon. „Boris Johnson has ended the age of austerity – but his party isn’t on board“ *The Conversation*, 29. října 2021, <https://theconversation.com/boris-johnson-has-ended-the-age-of-austerity-but-his-party-isnt-on-board-170751> (staženo 9. dubna 2022).

Maughan, Philip. „„How Grime Fell in Love with Jeremy“, *The New Statesman*, 8. srpna 2017, <https://www.newstatesman.com/culture/music-theatre/2017/08/how-grime-music-fell-love-jeremy-corbyn>.

Maughan, Philip. „How Grime Fell in Love with Jeremy“, *The New Statesman*, 8. srpna 2017, <https://www.newstatesman.com/culture/music-theatre/2017/08/how-grime-music-fell-love-jeremy-corbyn> (staženo 10. dubna 2022).

Mayne, Laura. „The swinging 60s may be a fantasy, but the decade still casts today in a bad light“, *The Conversation*, 4. ledna 2017, <https://theconversation.com/the-swinging-60s-may-be-a-fantasy-but-the-decade-still-casts-today-in-a-bad-light-67395> (staženo 10. dubna 2022).

McGuire, Stryker. „This time I’ve come to bury Cool Britannia“, *The Guardian*, 29. března 2009. <https://www.theguardian.com/politics/2009/mar/29/cool-britannia-g20-blair-brown> (staženo 10. dubna 2022).

Platón „Ústava“.

Political world, „Blair & Brown The New Labour Revolution S01E01“, YouTube 5. října 2021, <https://youtu.be/ANirM3s2JpQ>, 45:45-51:30 (staženo 26. dubna 2022).

Představení knihy *The Last Party: Britpop, Blair and the demise of English rock* John Harris, <https://www.4thestate.co.uk/book/the-last-party-britpop-blair-and-the-demise-of-english->

rock-9780007134724/ (staženo 13. března 2022).

Sheen, Michael. a Blair, Tony. „‘I tried to give Britain a different narrative‘: Tony Blair and Michael Sheen in conversation“, *The New Statesman* 23. března 2022, <https://www.newstatesman.com/politics/a-dream-of-britain/2022/03/tony-blair-michael-sheen-interview> (staženo 10. dubna 2022).

Skinner, Tom. „Noel Gallagher on how ‚embarrassing‘ it was for Oasis to be compared to The Beatles“, NME, 17. listopadu 2021, <https://www.nme.com/news/music/noel-gallagher-on-how-embarrassing-it-was-for-oasis-to-be-compared-to-the-beatles-3097649> (staženo 10. dubna 2022).

Sophy Ridge „Blair's Labour Legacy Defined By Iraq Invasion“, Sky news, 6. července 2016, <https://news.sky.com/story/blairs-labour-legacy-defined-by-iraq-invasion-10493570> (staženo 7. dubna 2022).

Volební program Labouristické strany v roce 1997, <http://www.labour-party.org.uk/manifestos/1997/1997-labour-manifesto.shtml> (staženo 9. dubna 2022).

Volební průzkum agentury YouGov 19.-20. února 2015, https://d25d2506sfb94s.cloudfront.net/cumulus_uploads/document/l6vpm82uzr/YG-Archive-Pol-Sunday-Times-results-200215-FULL.pdf (staženo 9. dubna 2022).

Will, George F. „The End of Our Holiday From History“, *The Washington Post*, 12. září, 2001. <https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/2001/09/12/the-end-of-our-holiday-from-history/9da607fd-8fdc-4f33-b7c9-e6cda00453bb/> (staženo 23. dubna 2022).

Wolfson, Sam. „Stormzy: ‘My man Jeremy Corbyn! I dig what he says‘“, *The Guardian*, 21. května 2016, <https://www.theguardian.com/music/2016/may/21/stormzy-grime-skeptakanye-drake> (staženo 8. dubna 2022).

Teze bakalářské práce

TEZE BAKALÁŘSKÉ PRÁCE	
Jméno:	Matěj Appelt
E-mail:	51266103@fsv.cuni.cz matej.appelt@gmail.com
Studijní obor:	Teritoriální studia
Semestr a školní rok zahájení práce:	ZS 2021/22
Semestr a školní rok ukončení práce:	LS 2021/22
Vedoucí bakalářského semináře:	PhDr. Ondřej Matějka, Ph.D.
Vedoucí práce:	Mgr. Johana Křusek
Název práce:	Propojení hudební scény se stranou Labour ve Velké Británii na příkladech žánrů britpop a grime
Charakteristika tématu práce (max. 10 řádek):	Práce se zabývá tématem propojení hudby s politikou. Konkrétně se zaměřuje na dva případy tohoto propojení ve Velké Británii na přelomu 20. a 21. století. V obou případech hudebníci podporovali předsedy nejsilnější britské levicové strany Labour. Prvním zkoumaným případem je období devadesátých let a spojení Tonyho Blaira s žánrem britpop. Ve druhém případě se práce zabývá podporou Jeremyho Corbyna představiteli z oblasti žánru grime před volbami v roce 2017. Pomocí metody komparativní případové studie práce zkoumá za jakých okolností k těmto spojení došlo a jaké byly jeho hlavní atributy.
Zdůvodnění úprav a změn tématu od zadání projektu do odevzdání práce (max. 10 řádek):	K úpravám a rozšíření tématu došlo zejména kvůli nedostatečné probádanosti tématu samostatného propojení hudebníku grime s Jeremym Corbynem. Po konzultaci s vedoucí práce byl přidán případ podpory Tonyho Blaira z řad hudebníku z žánru britpop a práce se proměnila z případové studie na komparativní případovou studii.
Struktura práce (hlavní kapitoly obsahu):	Úvod 1. Propojení hudební sféry s politickou 2. Představení kontextů 3. Role a postavení Labouristické strany v propojení hudby s politikou ve velké Británii 4. Britpop a grime – atributy propojení Závěr
Prameny a literatura (výběrová bibliografie, max. 30 hlavních titulů):	Arday, Jason. <i>Cool Britannia and Multi-Ethnic Britain: Uncorking the Champagne Supernova</i> . 1. vyd. Abingdon, Oxon; New York, NY: Routledge, 2020.: Routledge, 2019. https://doi.org/10.4324/9781315440644 .

- Boakye, Jeffrey. „A musical movement", *RSA Journal* 163, č. 4 (2017): 34-37.
- Bogdanor, Vernon. „The Historic Legacy of Tony Blair". *Current History* 106, č. 698 (1. březen 2007): 99–105. <https://doi.org/10.1525/curh.2007.106.698.99>.
- Brown, Courtney. *Politics in Music: Music and Political Transformation from Beethoven to Hip-Hop*. 1. ed. Atlanta, Ga: Farsight Press, 2007.
- Byrne, Liam. „How Jeremy Corbyn Brought Labour Back to the Future: Visions of the Future and Concrete Utopia in Labour's 2017 Electoral Campaign". *British Politics* 14, č. 3 (září 2019): 250–68. <https://doi.org/10.1057/s41293-019-00123-6>.
- Clarke, Harold D., Matthew Goodwin, a Paul Whiteley. *Brexit: Why Britain Voted to Leave the European Union*. Cambridge: Cambridge University Press, 2017. <https://doi.org/10.1017/9781316584408>.
- Drulák, Petr. *Jak zkoumat politiku: kvalitativní metodologie v politologii a mezinárodních vztazích*. Praha: Portál, 2008.
- Fée, David, a Romain Garbaye. „Revue Française de Civilisation Britannique, XX-3". *Revue Française de Civilisation Britannique*, 2015, 294.
- Garratt, James. *Music and Politics: A Critical Introduction*. 1. vyd. Cambridge University Press, 2018. <https://doi.org/10.1017/9781139505963>.
- Goehr, Lydia. „Political Music and the Politics of Music". *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 2021, 15.
- Hancox, Dan. *Inner City Pressure: The Story of Grime*. London: William Collins, 2018.
- Harris, John. „Stand by me: Politicians and Pop Stars Make Fast, If Fleeting, Friends, but What Makes These Opposites Attract?", *RSA Journal* 163, č. 2 (2017): 26-29.
- Jones, Rhian E. „Music, Politics and Identity: From Cool Britannia to Grime4Corbyn", *Soundings: A journal of politics and culture* 67 (zima 2018): 50-61.
- Lee, Simon, a Matt Beech, ed. *The Cameron—Clegg Government*. London: Palgrave Macmillan UK, 2011. <https://doi.org/10.1057/9780230305014>.
- Mahoney, James, a Dietrich Rueschemeyer, ed. *Comparative Historical Analysis in the Social Sciences*. 1. vyd. Cambridge University Press, 2003. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511803963>.

Meyer, Thomas, a Lewis P. Hinchman. *Media Democracy: How the Media Colonize Politics*. Cambridge, UK: Polity Press ; Malden, MA : Blackwell, 2002.

Navarro, Betsabé. „Creative Industries and Britpop : The Marketisation of Culture, Politics and National Identity". *Consumption Markets & Culture* 19, č. 2 (3. březen 2016): 228–43. <https://doi.org/10.1080/10253866.2015.1068168>.

Oakley, Kate. „Not So Cool Britannia: The Role of the Creative Industries in Economic Development". *International Journal of Cultural Studies* 7, č. 1 (březen 2004): 67–77. <https://doi.org/10.1177/1367877904040606>.

Perera, Jessica. „The Politics of Generation Grime". *Race & Class* 60, č. 2 (říjen 2018): 82–93. <https://doi.org/10.1177/0306396818797268>.

Quinn, Thomas. „Revolt on the Left: Labour in Opposition". In *None Past the Post*, 34–57. Manchester University Press, 2018. <https://doi.org/10.7228/manchester/9781526133281.003.0002>.

Rachel, D. *Don't Look Back In Anger: The rise and fall of Cool Britannia, told by those who were there*. Orion, 2019. <https://books.google.cz/books?id=MxZ2DwAAQBAJ>.

Scott, Cheraine Donalea. „Policing Black Sound: Performing UK Grime and Rap Music under Routinised Surveillance". *Soundings: A journal of politics and culture* č. 75 (1. září 2020): 55–65. <https://doi.org/10.3898/SOUN.75.03.2020>.

Sloam, James, a Matt Henn. *Youthquake 2017: The Rise of Young Cosmopolitans in Britain*. Cham: Springer International Publishing, 2019. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-97469-9>.

Street, John. „Celebrity Politicians: Popular Culture and Political Representation". *The British Journal of Politics and International Relations* 6, č. 4 (listopad 2004): 435–52. <https://doi.org/10.1111/j.1467-856X.2004.00149.x>.

Street, John. „‘Fight the Power’: The Politics of Music and the Music of Politics". *Government and Opposition* 38, č. 1 (2003): 113–30. <https://doi.org/10.1111/1477-7053.00007>.

Podpis studenta a datum

Appelt 26.4.2022

Schváleno	Datum	Podpis
Vedoucí práce		
Vedoucí bakalářského semináře		
Garant oboru		